

đời vẫn
đẹp sao

Nhiều tác giả

tôi

có thể!

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

**tôi
có thể!**

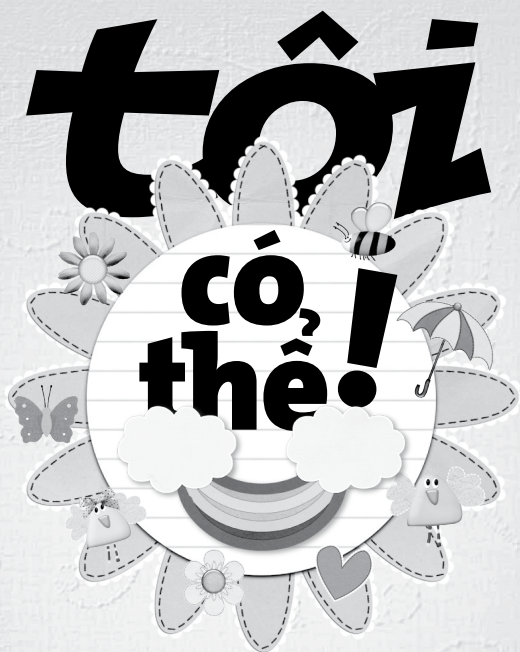
BIỂU GHI BIÊN MỤC TRƯỚC XUẤT BẢN ĐƯỢC THỰC HIỆN BỞI THƯ VIỆN KHTH TP.HCM

Tôi có thể / Nhiều tác giả. - T.P. Hồ Chí Minh : Trẻ, 2012.
142 tr. ; 20 cm. - (Đời vẫn đẹp sao !).

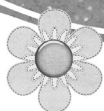
1. Lối sống. 2. Kỹ năng sống. 3. Thành công.
1. Life style. 2. Life skills. 3. Successs.

646.7 -- dc 22
T646

Nhiều tác giả

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Một biến cố ập đến

Một cuộc hội ngộ lạ lùng

Một lời nói vô tình tạt qua

Một thách thức đầy ác ý

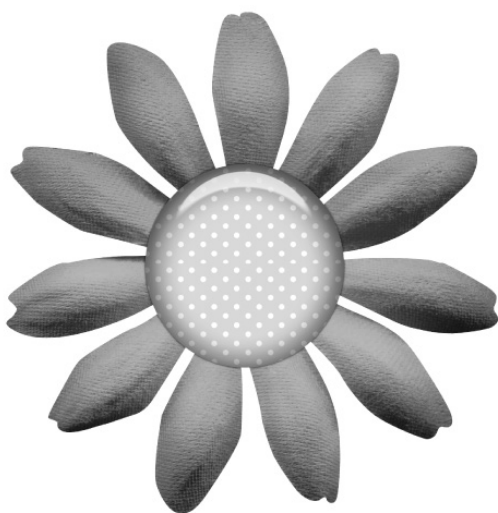
Một sự thật gây sốc

Một kết quả không mong đợi

....

Chẳng tệ lắm đâu! Nó có thể là động lực cho
tôi thay đổi cách nghĩ, cách nhìn theo chiều
hướng tốt hơn. Chỉ cần biết tận dụng thời cơ
và xoay chuyển tình thế.

TÔI CÓ THỂ!

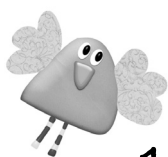

*People grow through experience if they
meet life honestly and courageously.
This is how character is built.*

Con người trưởng thành qua kinh nghiệm nếu họ
đối diện với cuộc đời trung thực và can đảm.

Điều này tạo nên tính cách.

Eleanor Roosevelt

1

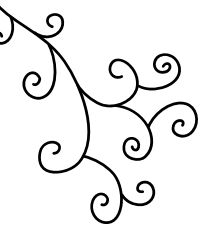
Tôi có thể

*can
đảm
hơn*

HỌC ĐỐT... THỂ DỤC - Du Quỳnh Thy

THẰNG EM THỎ ĐẾ - Thu Đức

SỨC MẠNH CỦA SỰ CỐ VỮ - Xuân Oanh

Ờ thể dục, mấy đứa con gái, đứa nào cũng le
lười, cau mày... Nó nằm trong số đó.

Thử nghĩ mà xem, một đứa chạy bền chậm nhất
lớp và có điểm thể dục luôn dưới trung bình như
nó thì làm sao có được một phút thành thoi khi học
cái môn năng khiếu này được!

Ở học kì hai, hế tuần nào có học thể dục là
có kiểm tra. Nó càng sợ (hay nói đúng hơn là
ghét) môn này, nên cũng chẳng thêm tập...

Tiết đầu tiên học đá cầu. Chỉ cần đá đúng
kĩ thuật là đạt điểm cao. Ấy vậy mà nó tập hoài

vẫn không được. Thầy phải nhắc nhở khá nhiều lần.

Thế là, các bạn cùng... tập với nó. Nào là bạn nhặt cầu phụ nó, bạn thì hướng dẫn các thao tác, bạn khác lại động viên, cho mượn trái cầu tốt nhất để tập. Nó không biết nói gì hơn là mắt rung rung, thở thê: “Cảm ơn các bạn nhiều, nhiều lắm luôn!” Các bạn chỉ vỗ vai nó, cười. Những nụ cười duyên quá!

Tiết thứ hai là nỗi kinh hoàng của nó. Việc này còn khó hơn là chạy một vòng quanh trái đất, hoặc đá cầu bay vút tận trời xanh: giậm nhảy một chân qua dây. Cái dây... thì cao ngất ngưởng. Nếu nhảy qua được cũng đỡ, đằng này...

Sợi dây cao gần tới ngực. Nếu nhảy một chân qua và “đáp” xuống nệm một cách an toàn, hai tay chống xuống nệm một cách nhẹ nhàng thì sẽ được điểm 10 trọn vẹn. Nó không dám mơ tới mức đó, bởi điều làm nó đau đầu hiện nay là cái mức bốn điểm gần một mét của thầy.

Cả lớp bảo nhau im lặng khi nó nhảy. Mọi người vừa cười hô hố vì một màn nhảy khùng khiếp của một nhỏ khi nãy, thì bây giờ chỉ im phăng phắc để nó tập trung. Đầu đó nghe vài câu nói thoáng qua:

“Mi ơi cố lên!”, “Mi giỏi lắm nà!”, “Giậm nhảy cao lên Mi ơi!”

Bịch!

“Lại đáp hai chân nữa rồi! Sao không sửa được vậy?” - Thầy lắc đầu.

Mặt nó buồn xo, những cặp mắt cảm thông dần tiến về nó:

“Tuần sau mới kiểm tra mà!”

“Có gì đâu, mai tớ chỉ tiếp cho cậu nhảy, tập riết quen à!”

“Cậu nhớ không, bữa cậu không nhảy được qua dây nữa mà, hôm nay được vậy là quá tốt”.

Ban đầu nó không khóc, nhưng, nước mắt rơi ra từ khi nào rồi kìa! Nó òa lên nức nở trong sự vỗ về của bạn bè...

Chiều về nhà, lên mạng, bất ngờ nhận được tin nhắn của một cái nick lạ:

“Thầy là giáo viên thể dục, muốn giúp em thử xem sao. Như một số bạn phân tích cũng đúng rồi. Bạn nào yếu lắm thì mới thực hiện không được thôi. Nhưng không sao, hãy chú ý bước đà, sau đó là lúc giậm nhảy, giậm nhảy làm sao đưa thân người lên cao, hơi chéch chân lặn lên trời, chân lặn đá cao thì thân người sẽ lên cao theo, việc còn lại là xoay thân người để tiếp đất. Cứ tập ở ngoài nệm thật nhiều, sau đó lên nệm đừng nhìn sợi dây làm gì cho sợ, cứ nhảy đúng kỹ thuật, vương dây là bình thường, khi nào kỹ thuật hoàn thiện thì mới tính đến thành tích. Chúc em thành công”.

Một niềm vui nho nhỏ dâng lên trong tâm hồn nó. Vậy thì không nản nữa, cố lên! Aya aya!

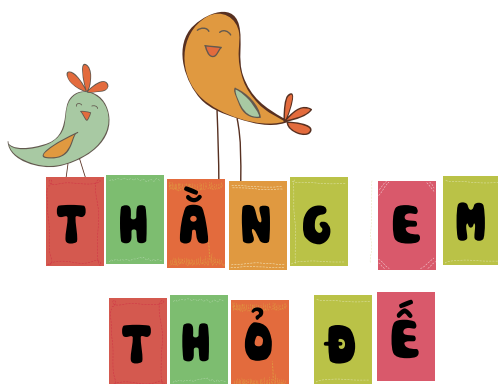
* * *

Một, hai, ba, giậm, bật, xoay người, đáp xuống, hai tay chống trên nệm một cách điệu nghệ! “Giỏi lắm, Mi! 10 điểm dành cho em, sự nỗ lực đã mang lại kết quả rồi đấy!” Tiếng vỗ tay rền vang của bạn bè như tiếp thêm ngọn lửa hạnh phúc bùng cháy trong lòng nó.

Tỉnh dậy. Thì ra chỉ là một giấc mơ, nhưng ngày mai nó sẽ bắt đầu luyện tập chăm chỉ. Vì bạn bè, vì thầy giáo dễ thương. Bất giác nó cười vui, tim đập hân hoan rộn ràng.

DU QUỲNH THY

- Con trai gì mà nhát như... thỏ đế!

Đó là câu cửa miệng mà tôi vẫn thường dùng mỗi khi nhắc tới thằng em nhát gan của tôi. Bằng chứng là nó sợ rất nhiều thứ: sợ bóng tối, sợ bị tiêm, sợ bị những đứa bạn lớn hơn bắt nạt... Và nó sợ tất tần tật những con côn trùng.

Một lần, mẹ cuốc mảnh đất nho nhỏ sau nhà để trồng mấy cây rau thơm. Nó leo đẹo theo ra nói là để nhặt cỏ giúp mẹ. Vậy mà vừa nhìn thấy con giun đất, mặt nó tái mét rồi chạy đến bầu chặt lấy áo mẹ dù mẹ đã giải thích:

- Giun đất có cắn người bao giờ đâu con.

Lần khác, nó bị ốm dài ngày. Mẹ lo lắng bàn với bố:

- Tình hình này chắc phải tiêm cho con thôi.

Vừa nghe thế, nó đã vùng dậy mếu máo:

- Con không tiêm đâu, con khỏe rồi.

Nó cực sợ bóng tối. Buổi tối, hình như nó chẳng bao giờ đi ra ngoài một mình. Ngay cả đang ngồi trong nhà mà tự dưng bị cúp điện, nó cứ gọi loạn xạ cả lên. Biết rõ điểm yếu của nó nên nhiều khi chỉ có mình tôi và nó ở nhà, tôi trèo lên ghế tắt cầu dao điện. Cả căn nhà tối om, nó gọi tôi ba bốn tiếng liền, tôi không trả lời. Điện bật sáng, tôi nhìn

thấy nó ngồi thu lu một góc vừa tội nghiệp vừa buồn cười.

Ở lớp, mỗi khi ngồi tán gẫu với bạn bè, tôi vẫn hay đưa chuyện thằng em nhát gan của tôi ra kể. Lũ bạn tôi đùa:

- Có bao nhiêu phần bạo dạn, cậu lấy hết của em còn gì?

Ngắm lại tôi thấy cũng có phần đúng. Tôi là con gái nhưng chẳng sợ những thứ mà nó sợ. Ngay cả khi về quê buổi tối trời mưa phùn, chú tôi chỉ vào một vật gì đó lập lòe ngoài vườn, dọa “Ma trôi đấy”, tôi vẫn xòa miệng cười hềnh hếch.

Cũng chính vì là một đứa bạo dạn, nên mỗi lần qua đường, trong khi mấy đứa bạn của tôi luôn dúi mắt vì sợ xe tông, tôi cứ bước phăm phăm. Rồi một lần, cũng trong tư thế ấy, tôi băng qua đường. Và khi tỉnh dậy, tôi thấy mình đang nằm trong bệnh viện. Mẹ ngồi bên cạnh tôi sụt sùi: “Con ơi...”

Thằng em tôi cũng đứng vịn tay vào đầu giường, khuôn mặt tái xanh, chắc nó sợ lắm. Tôi nghĩ vậy. Mẹ vuốt tóc nó giục:

- Thôi con theo bố về đi, chị không sao rồi.

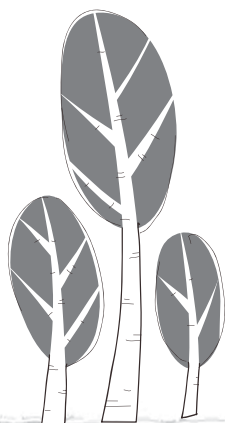
Nghe mẹ kể mà tôi rom róm nước mắt. Tôi bị tai nạn mất rất nhiều máu mà kho máu ở bệnh viện

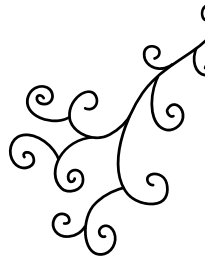
không còn đủ. Bố đi công tác không về kịp. Trong lúc nguy nan đó, nghe bác sĩ nói phải chuyển máu kịp thời cho tôi, nó đã chìa cánh tay của mình ra cho bác sĩ chích.

Sau khi cho máu, người vẫn còn choáng nên nó phải nằm trên giường, vậy mà nhìn thấy mẹ, nó đã nhồm dậy hỏi dồn: “Có máu rồi chị sẽ không chết phải không mẹ? Chị sẽ không chết phải không mẹ?”

Khi thực sự yêu thương ai đó, con người ta sẽ chiến thắng mọi nỗi sợ hãi. Lòng dũng cảm của em tôi náu ở một nơi thật kín nhưng cuối cùng tôi đã nhìn thấy.

THU ĐỨC

Tôi chưa bao giờ là một đứa trẻ dũng cảm và mẹ biết rõ điều đó. Để giải quyết vấn đề, mẹ đưa tôi đến lớp học Taekwondo khi tôi mười hai tuổi. Thầy giáo của tôi rất tốt, ông ít la mắng và hay chú ý đến tôi. Rắc rối nằm ở chỗ tôi không phải đứa con gái duy nhất trong lớp học này nhưng là đứa con gái tệ nhất. Tôi luôn tới lớp sớm và ra về muộn hơn bất cứ ai, vì tôi không sao theo kịp bài học, tôi lộn thõm trong bộ đồng phục thùng thình và vật lộn với các chiêu võ một cách khổ sở. Tất cả những

vắt vả đó của tôi trở thành trò cười cho lũ con trai, chúng gọi tôi là Thỏ Đế, như thế đó là tên tôi vậy.

Thật ra tôi cũng có bạn thân, một người giỏi nhất lớp, là nỗi khiếp sợ của bọn con trai. Hà rất ít nói, lạnh lùng ngay cả với tôi, dù ngày nào hai đứa cũng đi học cùng. Nhưng lúc tôi đo ván và đau ê ẩm, Hà lại xoa bóp cho tôi, rồi chỉ tôi phải đánh thế này, thế kia, những lúc ấy tôi lại lắc đầu và nói: “Mình không thể”.

Ngày thi cuối khóa, tôi bốc thăm đối thủ, người đó chính là Hà. Tay tôi nhều nhại mồ hôi vì sợ, tôi thầm ước Hà sẽ vì tình bạn mà nương tay, nhưng không, tôi liên tục nằm sàn và lãnh đủ các cú đấm, đá của Hà. Người tôi rệu rã, tôi cố gượng tay định xin hàng thì Hà la lớn:

- Thỏ Đế cố lên, không được đầu hàng!

Đúng lúc ấy, tất cả các bạn trong lớp đồng loạt đứng lên, họ vỗ tay và hô to:

- Thỏ Đế, cố lên, cố lên nào!

Tôi rút tay lại, cố sức đứng lên, tôi nhớ lại cách đánh mà Hà từng dạy. Khi Hà tung cước, tôi né được và chụp lấy vai Hà, cuối cùng tôi đã có thể quật cô bạn xuống sàn. Tiếng vỗ tay càng mạnh hơn.

- Thỏ Đế hay lắm! Ghi điểm rồi!

Thầy giáo huýt còi báo hết giờ, tôi đã thua, thế nhưng tôi đã cố gắng hết mình trong sự cố vũ của bạn bè. Tôi nghĩ, đôi khi sự nỗ lực sẽ không có ý nghĩa gì nếu bạn không nhận được sự động viên và ủng hộ của mọi người. Hôm đó tôi đã thắng, nhưng là thắng chính mình.

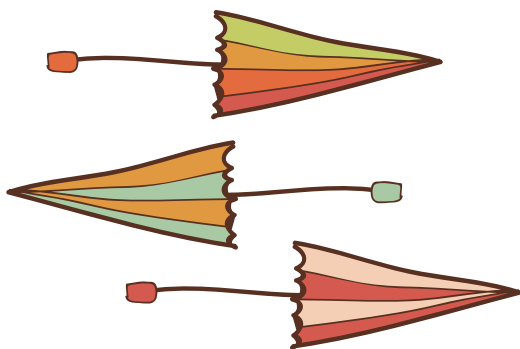
XUÂN OANH

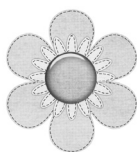

There is always light behind the clouds.

Luôn luôn có ánh sáng đằng sau những đám mây.

Louis May Alcott

2

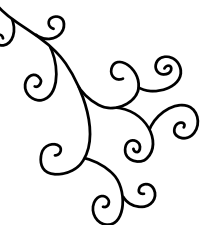
Tôi có thể

*lạc
quan
hơn*

KHÔNG BAO GIỜ LÀ BÓNG TỐI - Lê Liên

CƯỜI KIỂU KHÁC - Du Quỳnh Thy

NƯỚC MẮT CÁ SẤU - Nguyễn Hoàng Vũ

Nếu một ngày bạn bắt gặp ai đó nhìn bạn chằm chằm, hẳn là bạn sẽ rất ngạc nhiên. Cô ấy (anh ấy) nhìn bạn như thế là có ý gì?

Tôi cũng vậy. Một lần vào bệnh viện thăm thẳng bạn bị sốt mê man, tôi đã gặp em. Một người đàn bà trẻ cùng đi với em. Hai người ngồi xuống chiếc ghế đá đối diện tôi và nói với nhau điều gì đó. Lúc sau, người đàn bà trẻ bỏ đi, để lại em một mình. Và, em bắt đầu nhìn tôi. Tôi sượng người. Có lẽ mặt tôi dính lọ? Nhưng không, em nhìn tôi rất trìu mến, không tỏ vẻ gì đó là cười cợt khi nhìn thấy một người mặt mèo. Tôi khẽ khàng hỏi:

- Chúng ta quen nhau sao?

Em thoáng giật mình rồi nhoẻn miệng cười.

- Có thể!

Tôi và em nhanh chóng làm quen với nhau. Tôi di chuyển chỗ và đến ngồi bên em, thật tự nhiên. Ở em tỏa ra một sự thân thiện khiến một người khá rụt rè như tôi cảm thấy thật thoải mái. Em ít khi nào nhìn về phía tôi trong cuộc nói chuyện. Đôi mắt luôn hướng về vương cổ phía trước mặt. Tôi trêu:

- Bãi cỏ đó đẹp lắm à?

Em nhắm mắt lại, gật đầu.

- Đẹp và xanh mướt. Có cả một đàn bướm ngũ sắc, rập rờn bay thật là tuyệt.

- Anh không thấy đàn bướm nào cả.

- Thế thì anh hãy nhắm mắt lại.

Tôi làm theo. Nhưng khi mở mắt ra tôi lại bảo:

- Em lãng mạn quá đấy! Hãy mở mắt ra và nhìn xem, bãi cỏ chả có con bướm nào cả. Toàn là rác!

Mắt em vẫn mở to và nhìn vương cổ trước mặt:

- Em vẫn thấy bãi cỏ tuyệt đẹp. Có nhiều bướm lắm. Kể cả khi mở mắt. – Và em mỉm cười nhẹ nhàng- Thật ra, em đã từng thấy những gì anh nhìn

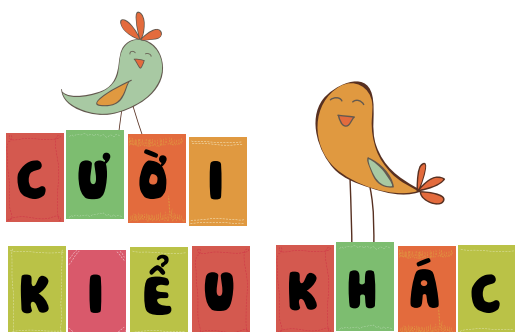

thấy. Khi mắt em trở nên tối dần, em rất hoảng sợ. Xung quanh em toàn là bóng tối ghê rợn. Em khóc! Nhưng đến một ngày em nhận ra con mắt không thể điều khiển được cuộc đời mình mà chính tình yêu cuộc sống mới có vai trò quyết định. Em thấy mình luôn ở trên đồng cỏ xanh, có hoa và có bướm. Tuyệt đẹp! Cuộc đời của em vẫn đẹp như bất kì ai.

Thì ra, em không hề nhìn thấy gì cả. Bãi cỏ và đàn bướm... đều là tưởng tượng.

Tôi lặng nhìn em, đôi mắt em luôn chứa một đồng cỏ xanh, chứa cả một cuộc sống tươi đẹp như chưa bao giờ bị vây quanh bởi bóng tối.

LÊ LIÊN

Lãnh lương tháng đầu tiên, tôi nhảy cẫng lên vì sung sướng. Lần đầu tiên tôi được cầm trong tay số tiền lớn thế này.

Những chín trăm ngàn. Nhận tiền xong, tôi quay đi, chột sau lưng, nghe rõ những tiếng cười nhỏ nhẹ nhưng đầy vẻ mỉa mai pha lẫn ghen tức:

“Làm việc bán thời gian, lại là học sinh, mới vô làm mà đã lên mặt. Để xem chú em trụ được bao lâu”.

Niềm vui vui đi một tí.

Xách chiếc xe đạp cà tàng, tôi đạp ra bưu điện để gửi một bức thư báo tin mừng về cho mẹ, bảo rằng

tháng này mẹ khỏi gửi tiền lên, và tôi sẽ gửi về một vài món quà cho mấy đứa nhóc.

Đang trong suy nghĩ hân hoan đó, bỗng một chiếc xe tay ga mới cấu chạy với tốc độ lớn khủng khiếp quẹt vào xe tôi, tên lái xe cũng cỡ tuổi tôi, nhưng ăn nói xấc xược: “Chạy xe kiểu gì vậy thằng nhãi?”. Phía sau xe là một cô gái ăn mặc thời thượng, nhìn tôi, cười. Nụ cười dè bủ.

Niềm vui vui đi một tí.

Vào bưu điện, đợi gần nửa tiếng đồng hồ mà cô nhân viên cứ ra vẻ bức tức: “Chờ một chút không được hả? Có một lá thư mà âm ỉ này giờ!”

Mua con tem. Tôi đưa hai ngàn đồng. Chị nhân

viên vẫn thản nhiên. Tôi nói: “Chỉ
oi cho em tiền thôi” thì nhận được cái
liếc xéo đáng sợ. Hai đồng xu đánh cạch
trên mặt bàn.

“Đúng là đồ nhà quê, có mấy đồng cắc cũng
lạm lại”.

Cả phòng cười ồ. Những nụ cười chọc quê.
Nhưng tôi chẳng có việc gì phải quê cả. Mình đâu
có làm điều gì sai.

Tuy nhiên, niềm vui vui đi một tí.

Chiều. Làm thêm ở một tiệm photocopy. Những
bản thảo dày đặc trên mặt bàn chờ tôi nhập vào máy
vi tính. Đánh được gần mười trang, ông chủ tiệm
giục: “Làm ăn nhanh lên coi! Tối nay phải giao nộp
rồi đó!”. Sau đó, ông vào xem tôi gõ chữ, nhìn vài
lỗi nhỏ trên máy, ông đập bàn: “Mày đánh máy sai
sót vậy hả? Nếu tao không kiểm lại thì mọi chuyện
sẽ như thế nào?”, ông hất hàm về phía tôi. Tôi né,
nhưng xui rủi thế nào, tôi quàng phải sợi dây điện
nguồn, cúp hết điện trong phòng. Và đau đớn thay,
tôi chưa kịp lưu trang nào.

“Ngày mai, mày nghỉ việc!”

Phía sau lưng tôi là những nụ cười mỉm. Họ vờ
thông cảm cho tôi hay mừng cho chính họ?

Niềm vui vui đi một tí.

Đi bộ trên đường, bất giác gặp một đám đông nhìn tôi rồi cười nghiêng ngả: “Thằng này mặt mũi sáng sủa vậy mà khờ quá bây! Quên cột dây giày kìa!”

Tôi chai sạn, bình thản ngồi xuống cột dây giày và tiếp tục bước.

Niềm vui không còn nữa.

Vào một quán thức ăn nhanh, tôi được đón bằng nụ cười niềm nở:

“Chào anh ạ! Anh ăn gì ạ?”

“Cho tôi một phần bánh kẹp!”

“Anh cảm phiền đợi một lát được không ạ!” - cô nhân viên vẫn thường trực nụ cười trên môi.

“Anh là sinh viên?”

“Ừ. Sao bạn biết hay vậy?”

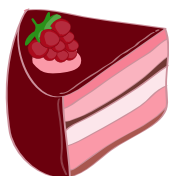
“Em đoán, hi. Hôm nay chắc anh làm thêm mệt mỏi lắm...”

“À, không đâu. Vui lắm. Tôi được lãnh tháng lương đầu tiên mà!”

“Thế ạ? Thích quá! Sẵn đây, em sẽ tặng anh một cây kem coi như lời chúc mừng nhé!”

“Ồ, tôi...”

“Không sao đâu anh ạ. Anh không

mất tiền đâu mà lo. Phần bánh kẹp và kem của anh đây! Chúc anh ăn ngon miệng, lần sau nhớ đến nữa nhé!”

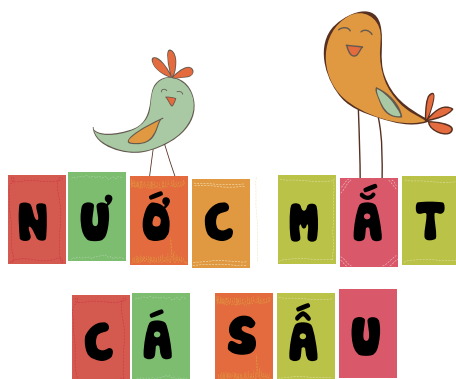
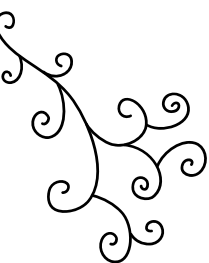
Cô nhân viên cúi đầu, trên môi vẫn là một nụ cười tươi như hoa, dù vẻ mặt cô đã thấm mệt sau một ngày làm việc vất vả.

Tôi cũng cười lại với cô như một lời cảm ơn.

Ra khỏi quán, cầm cây kem trong tay... Niềm vui trong tôi vụt đầy.

DU QUỲNH THY

lớp, mọi người gọi tôi là CÁ SẤU. Tại sao ư? Rất đơn giản: tôi XẤU. Tóc tôi khô quắt, mặt tôi đầy mụn, nhưng kinh khủng nhất là tôi bị sứt môi. Ngay từ đầu năm lớp mười, tôi đã trốn vào một góc khuất của lớp.

Nhưng giáo viên chủ nhiệm, với tấm lòng nhân hậu của cô giáo dạy Văn, đã lôi tôi ra ánh sáng. Cô luôn chủ động gọi tôi đứng dậy đọc thơ với niềm tin tuyệt đối vào câu nói của chính mình: “Nghe lời cô, siêng nói, rồi giọng em sẽ rõ ràng hơn.” mà không hề hay biết có cả một đội ngũ chuyên nhái giọng tôi vào giờ ra chơi để làm trò cười.

Tôi ghét những nụ cười. Nhưng
tôi vẫn nói.

Như một sự thách thức lũ bạn, tôi năng
nổ gơ tay phát biểu ý kiến. Các thầy cô thương
tôi lắm nên tôi tha hồ nói nói nói. Để đến giờ ra
chơi lũ bạn tha hồ cười cười cười.

* * *

Ở nhà, tôi hay nhớ lại những chuyện trên lớp để
tủi thân và khóc.

Ba mẹ đi làm từ sáng đến tối nên tôi thường
xuyên ở nhà với nhóc em. Thằng nhóc tám tuổi,
hay hỏi “Sao chị Hai khóc?” nên hay bị tôi đuổi qua
chơi với nhóc hàng xóm.

Một bữa, tôi đang đứng lạng người trước gương
nhìn sự xấu xí của chính mình thì nhóc em tôi
chạy thục mạng vào nhà rồi vừa thở vừa hỏi: “Đố
Hai, cá sấu châu Phi khác cá sấu châu Mỹ như thế
nào?”. Tôi trợn mắt, tưởng thằng nhóc đã biết biệt
danh ở lớp và đang trêu chọc mình thì nó chìa ra
cuốn *Kiến thức bách khoa trẻ em* cho tôi xem đáp án:
“...chúng khác nhau ở nụ cười: khi cá sấu châu Phi
ngậm miệng lại, ta vẫn có thể thấy những cái răng
trong cùng thò ra.”

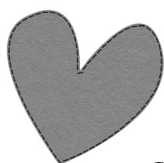
Sửng sốt trước câu trả lời quá ư trừu tượng, tôi nhìn không chớp mắt vào hình minh họa: hai con cá sấu châu Phi và châu Mỹ nằm cạnh nhau, đang nhe hai hàm răng góm ghiếc và chẳng có dấu hiệu gì chứng tỏ là chúng đang cười.

Đột nhiên, nhóc em tôi lí sự:

- Em thấy Hai cười đẹp hơn mấy con cá sấu nhiều. Hai cười đi!

Suýt chút nữa là tôi bật khóc. Tôi bẹo má thẳng nhóc để cảm ơn. Và, tôi mỉm cười.

NGUYỄN HOÀNG VŨ

3

Tôi có thể
biết
quan
tâm
hơn

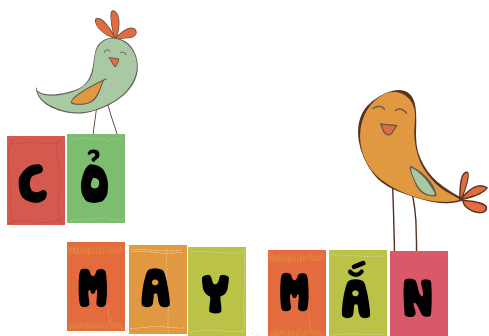
CỎ MAY MẮN - Ngọc Nga

BÃO - Ngọc Nga

HÀO PHÓNG - Nguyễn Hoàng Vũ

CẬU, TỚ VÀ EM BÉ ĐI LẠC - Thu Đức

BẢO MẪU - Phúc An

Ngôi nhà chúng tôi mới chuyển về nhỏ hơn nhà cũ nhiều, lại nằm ở nơi khá hẻo lánh và cách xa trung tâm thành phố. Bù lại, nó thoáng đãng hơn và khoảng sân nhỏ phía trước trồng rất nhiều hoa. Nhưng dù sao, tôi vẫn thấy buồn và cho phép mình hậm hực ba một tẹo. Nếu không phải vì ba chơi chúng khoán thì gia đình tôi đâu đến nỗi thế này?

Ngồi chống cằm bên cửa sổ, tôi lơ đãng nhìn ra ngoài. Cái nơi gì đâu mà buồn tẻ kinh khủng, chả bù... Bỗng tôi giật nảy người! Con bé bán vé số đen nhẻm mấy bữa nay lảng vảng trước nhà tôi hoài đang lảo liên nhìn xung quanh rồi nhè nhẹ đẩy cổng

bước vào. Đoảng thật, lúc nãy quên không khóa! Tôi vội vớ lấy cây dù trên bàn, chạy vụt ra ngoài, vừa hét vừa xĩa cán dù về phía con bé lúc này đang lom khom chỗ mấy chậu cúc hương.

- Ê, ai cho vô đây? Tính ăn trộm hả?

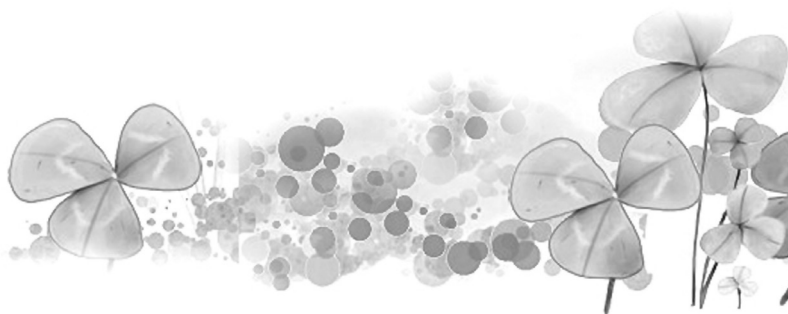
Con bé giật mình quay lại, mặt tái mét, hai tay giấu sau lưng.

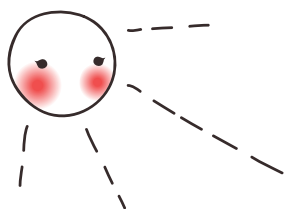
- Không... em không... xin lỗi...

- Giấu gì đằng sau đó, xòe tay ra coi!

Tôi quắc mắt giương cao cán dù tiến lại gần, nó hoảng hốt lùi lại mấy bước, té ngồi xuống đất. Nó khóc và xòe tay. Một nhánh cỏ may mắn đập nát! Tôi chung hửng...

- Em... em nghe nói nếu tìm được nhánh cỏ có bốn lá thì ước gì cũng được. Em muốn bà em khỏi bệnh...

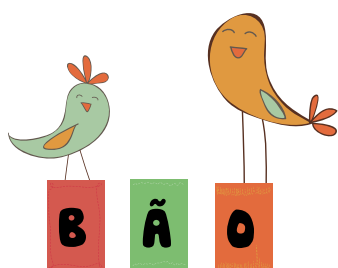

Tôi khựng người, khụt
khịt mũi, không dung nhớ
tối quãng mắt trùng sâu và
dáng người gầy gò của ba. Tôi
kéo tay nó, làu bàu:

- Tìm tiếp đi, thể nào cũng còn nữa. Nhưng lần
sau muốn vào thì kêu người ta mở cổng cho, không
thì lại bị nện vì bị hiểu nhầm là kẻ trộm đấy!

Mấy chậu cúc hương bên thềm mọc nhiều loại cỏ
này lắm, chắc chắn còn nhiều nhánh bốn lá, không
chỉ dành cho con bé... Chỉ cần đi tìm thôi!

NGỌC NGÀ

T
rời xám xịt. Mưa tầm tã và dai dẳng. Bảo đã
mấy hôm nay rồi, chưa có vẻ gì suy yếu. Thời tiết
thế này chỉ muốn nằm bẹp dí trong nhà, quán mền
ngóc cổ coi TV, chẳng ai hào hứng đi ra đường làm
gì. Lẽ ra tôi cũng không ngoại lệ, nhưng hôm nay
thì khác. Một niềm vui to lớn khiến thời tiết chẳng
còn là điều đáng quan tâm. Niềm vui ấy hiện đang
nằm gọn trong chiếc phong bì nơi ngực áo bên trái.
Tháng lương đầu tiên của tôi đấy, không tệ đâu nhé!

Chín giờ tối, sau khi dọn dẹp mọi thứ, tôi đóng
cửa tiệm rồi ra về. So với mọi hôm thì hơi sớm
nhưng lúc này ghé vào đưa tiền lương, ông chủ đã
cho phép như thế. Dẫu sao, trời mưa tầm tã thế

này thì cũng chả còn khách nào lai vãng. Tôi chui vào chiếc áo mưa rộng thùng thình, vừa đạp xe vừa ngêu ngao hát. Những vệt nước dưới bánh xe tẽ ra làm đôi trông thật vui mắt. Chạy ngang tiệm mì Hàn Quốc, tôi huýt sáo vang lừng. Được rồi, đợi mười lăm phút nữa nhé! Giờ này mà ngồi húp sòam soap tô mì vừa nóng vừa cay ấy thì nhất rồi còn gì!

Nhà tối om. Tôi mở cửa bước vào, thấy Nguyên đang ngồi cắm cúi đọc sách bên chiếc đèn học nhỏ xíu. Chắc lại tiết kiệm điện đây mà! Tôi hớn hờ cười:

- Ê, mặc áo mưa vào, đi ăn mì Hàn Quốc với tao, hôm nay mới lãnh lương, khá lắm!

- Thôi, ăn mì gói được rồi!

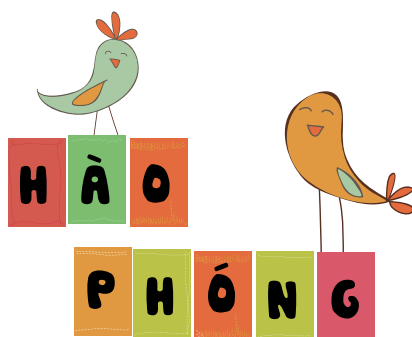
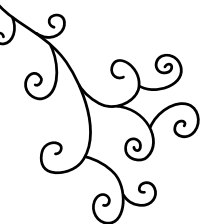
Nguyên nói mà mắt vẫn không rời cuốn sách. Nó mới mất việc làm thêm, cả tuần nay toàn ăn mì gói, riết, tôi cảm tưởng nó sắp thành cọng mì luôn. Đồng ý là phải tiết kiệm, nhưng ăn uống thế sức đâu mà học? Ngã bệnh ra thì còn tệ hơn nữa.

- Hôm nay tao khao mà, đã quá lâu rồi chúng mình chưa chén một bữa ra trò. Nhanh lên, tao đói quá!

- Mẹ tao mới gọi điện lên hỏi chiều. Đêm qua gió giật tung mái chuồng heo, miếng tôn rớt trúng ngay cổ con heo nái khiến nó chết tại chỗ, mấy con heo con mới sinh ngấm nước mưa, chắc cũng chẳng sống nổi. Đó là nguồn sống chính của nhà tao, có lẽ tối nay cả nhà đã ăn mì gói. Và cả những ngày sắp tới nữa ...

Tôi đứng lặng nghe Nguyên nói, giọng đều đều như không có cảm xúc. Bỗng thấy lạnh nhói người. Tôi cởi áo mưa, đi nấu hai tô mì gói. Bịch sa tế đổ ra, chưa ăn mà nghe cay quá...

NGỌC NGÀ

Quán nem nướng ở Nha Trang, bàn ghế chủ yếu được xếp ngoài trời. Cậu bạn Sài Gòn chọn chiếc bàn ngay dưới gốc cây bàng. Giữa thu, hoa bàng li ti rụng đầy bàn. Bạn xua tay khi cô bé phục vụ bước tới với ý định lau dọn. Thế là hai phần nem nướng được bày ra ngẫu hứng trên nền những chấm hoa li ti.

Đang khi bạn hỏi han về loại nước chấm đặc sệt màu cam lạ mắt, một bà cụ run run tay chìa ra trước mặt bạn những thỏi sing-gum. Khá hấp tấp, bạn lục bóp lấy tiền. Bạn còn mỉm cười với bà cụ khi phải trả gấp đôi tiền cho thỏi Cool Air.

Chưa kịp cuốn cái nem thứ hai, một thằng nhóc khều vai bạn mời mua vé số. “Ồ-kê, anh sẽ mua giùm em một tờ.”

Hơi khó chịu, nhưng đến lần thứ ba tôi mới lên tiếng. Tuy nhiên, ngay khi tôi thẳng thừng từ chối lời mời của chị đậu phộng, bạn so vai: “Tao đang đi du lịch mà!” rồi nhanh nhẩu quay sang chị ta: “Dạ, chị bán cho em một lon.”

Khi chị đậu phộng đi rồi, tôi nhắc bạn:

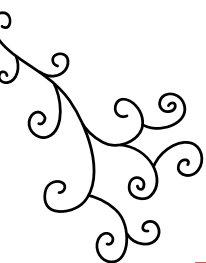
- Mày không cần phải hào phóng vậy đâu!

Và, câu trả lời của bạn đã chứng tỏ rằng tôi, chính tôi mới là người cần được nhắc nhở:

- Ờ, tao thấy trước giờ mày chỉ toàn cho tiền những người ăn xin chứ không mua giùm ai một thỏi sing-gum nào. Lạ thiệt, mày thích cho người ta con cá hơn cho cái cần câu à? Phải biết giúp đỡ những người tự lực cánh sinh bằng những nghề lương thiện nữa chứ!

NGUYỄN HOÀNG VŨ

Mua quyển nào thì lấy đại đi. Nhanh nhanh lên, sắp đến giờ tôi chơi bóng rồi đấy.

Cũng chưa chọn được quyển truyện nào ưng ý để tặng cho nhỏ em nhưng tớ đành nhặt đại hai quyển truyện rồi đi ra quầy thanh toán. Trong lòng ám ức lắm: Nếu chiều nay, xe của tớ không hỏng thì... tớ đích cần nhờ đến cậu. Từ trước đến giờ, tớ ghét nhất là đi mua đồ với những người hay giục.

Vừa từ hiệu sách đi ra, tớ và cậu nhìn thấy một em bé đang đứng khóc mếu máo tìm mẹ.

Tớ dỗ dành thế nào em bé cũng không chịu nín, cứ luôn miệng gọi mẹ ơi, mẹ ơi... Những giọt

nước mắt nối đuôi nhau chảy xuống khuôn má bầu bĩnh. Cứ nhìn tình cảnh hiện tại của em bé, tớ biết chẳng thể có được thông tin nào từ bé đâu.

- Làm thế nào đi chứ, cứ để bé khóc thế này xót hết cả ruột.

Nói rồi cậu nhẹ nhàng bế em bé lên. Nhìn thấy hàng bóng bay đi qua, cậu nựng nịu:

- Ngoan nào, để anh mua bóng cho em nhé. Em thích quả nào thì lấy đi.

Em bé nhìn thấy bóng thì nín ngay tấp lự. Cậu chơi bóng cùng bé rồi pha trò cho bé cười. Tớ tròn mắt ngạc nhiên vì tài đố trẻ con của cậu. Ở nhà cậu là cậu ấm độc nhất được bố mẹ nâng như nâng trứng mà? Nhìn cậu và em bé chơi đùa vui vẻ với nhau, chẳng ai nghĩ rằng đó là một người qua đường và một đứa bé bị lạc.

Cũng khá lâu vẫn không thấy ai đến tìm bé, tớ bắt đầu nôn nóng:

- Nhớ mẹ đưa bé không đến thì sao?

Cậu vẫn điềm tĩnh:

- Chờ thêm chút nữa đi.

- Thế cậu không về trường chơi bóng nữa à?

- Thôi bỏ.

Giọng cậu dứt khoát.

Và khi không thể kéo dài sự kiên nhẫn được nữa, tớ giục:

- Hay bọn mình mang đứa bé đến công an phường đi.

Cậu nhìn tớ nhăn nhó:

- Mình ra đó phải mất một quãng đường, mẹ đứa bé đến đây mà không thấy con lại phải đi thêm một quãng đường nữa để tìm con, lại lo lắng, khóc lóc nhiều hơn... Thôi tội mình cứ đứng đây chờ.

Tớ chịu thua vì cách lý sự của cậu. Em bé chơi bóng một lúc thì chán, cậu lại lôi điện thoại ra, mở mấy cái trò chơi trong đó “dụ” bé.

Rồi trong lúc bé đang háo hức với những hình ảnh ngộ nghĩnh trên màn hình điện thoại thì một

người phụ nữ hót hải chạy đến. Em bé nhìn thấy mẹ, mừng quýnh lên, người phụ nữ vừa ôm lấy con vừa rói rít cảm ơn cậu và tớ.

Thế là cậu đã nhớ mất một buổi chơi bóng rổ ở trường. Tớ hỏi đùa:

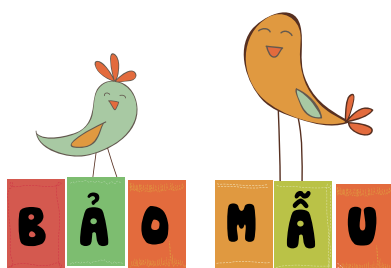
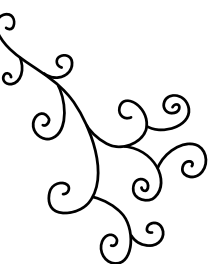
- Tớ tưởng không chơi bóng rổ một hôm thì cậu phát điên lên mất.

Cậu gật gù: - Công nhận cái món đẩy tớ “nghiện” thật, nhưng bỏ chơi chiều hôm nay cũng đáng đấy chứ!

Rồi cậu giục tớ lên xe đi về. Ngồi sau xe cậu, cảm xúc của tớ thật lạ. Vẫn là cậu đấy mà sao tớ thấy khang khác. Có lẽ đó là con người bên trong của cậu vẫn giấu đằng sau cái vỏ của một cậu ấm được cưng chiều, có phần hơi lạnh lùng và ngạo mạn. Vì thế trong đám bạn bè cũng có đứa gọi cậu là “chảnh”. Kể cả tớ, cũng có khi nghĩ về cậu như vậy đấy.

Có những điều không dễ nhìn thấy nếu chỉ quan sát bằng ánh mắt hời hợt, có những nhận xét sai lệch nếu chỉ căn cứ vào vẻ bên ngoài. Tớ đã ngộ ra điều đó từ cậu và cũng nhận ra: Mình đang có một cậu bạn thật đáng yêu.

THU ĐỨC

- Lâu rồi không gặp, cà phê nhé?

- Xin lỗi, mình bận rồi. Để khi khác...

Giọng Khang vang lên bên kia ống nói, có vẻ giận dỗi:

- Bạn! Vì bạn học cả tuần trên thành phố chưa đủ sao, ngày cuối tuần về nhà cũng kêu bạn. Hay là Vì không còn muốn giao tiếp với những đứa bạn quê mùa như mình nữa? Vì bạn gì vậy, nói cho mình biết được không?

Tôi trả lời:

- Mình bận... trông em. Thằng bé quán quýt với mình quá, mình mà đi chắc nó sẽ lăn ra đất mà khóc hết nước mắt. Còn nhiều thời gian chúng ta uống cà phê với nhau mà...

Tôi nghe tiếng Khang cười giễu cợt:

- Ha...ha... Vi định trở thành cô bảo mẫu sao? Khang nhớ không nhầm là trước đây Vi đã từng kể với Khang rằng Vi rất ghét thằng bé vì nó ra đời khiến bố không còn quan tâm đến Vi như trước nữa. Tại sao giờ Vi lại quay sang yêu thương nó “đột xuất” như vậy? Thôi, dẹp chuyện muốn trở thành cô bảo mẫu dùm hiền đi, cứ để bố và dì chăm thằng bé, đi uống cà phê nhé, Khang và tụi bạn đang đợi Vi đấy!

Tôi khó chịu, nói:

- Ngày trước khác, bây giờ khác. Thằng bé cũng là em mình và mình yêu thương nó, có gì lạ đâu. Xin lỗi vì không đi được. Chào Khang!

Tôi cúp máy.

Nhóc em từ nãy quanh quẩn bên, thấy tôi buông máy điện thoại thì lo lắng hỏi bằng giọng ngọng nghịu “Chị ó đi xơi đâu hông?” Tôi lắc đầu, âu yếm vuốt cái má phúng phính của nó “Không, chị ở nhà chơi với bé”. Thằng bé cười toét miệng, khoe hàm răng sún trông thật ngộ.

Dì đi chợ, bố lúi cuí làm vườn. Tôi và nhóc em chơi đùa với nhau. Thằng bé là cái đuôi lùn cùn

chạy theo tôi, chốc chốc lại gọi văng lên “chị ơi... chị ơi...”. Trông thấy ánh nắng chiếu lấp lánh dưới mặt ao, thằng bé lo lắng hỏi tôi có phải ông mặt trời bị ngã xuống ao không. Tôi trả lời rằng, không, đó là ông mặt trời đang tắm mát... Những hòn gạch nông nổi ngày xưa không còn dấu tích, trong trái tim tôi giờ đây chỉ còn ngập tràn tình yêu thương dành cho đứa em bé bỏng. Thằng bé cho tôi niềm vui và những nụ cười...

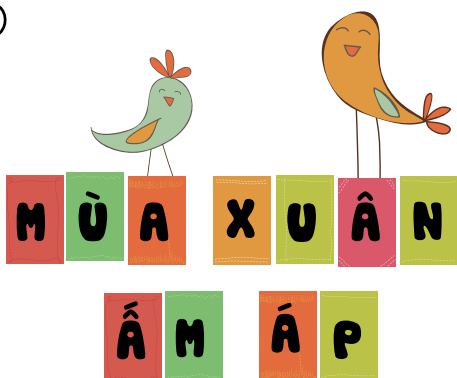
Rồi sẽ có lúc Khang hiểu ra rằng khi người ta có tình yêu thương thật sự với đứa em bé bỏng, dù nó không cùng một mẹ sinh ra, thì người ta sẵn sàng làm “bảo mẫu” với tất cả niềm vui.

PHÚC AN

Tôi có thể
bao
dung
hơn

MÙA XUÂN ẤM ÁP - Thu Đức
CHÚNG MÌNH LÀ BẠN - Thu Đức

Đã nhiều lần nó tự hỏi tại sao trên đời lại có một người đàn ông hoàn hảo như bố: đẹp trai, tài giỏi lại sống rất tình cảm, rất trách nhiệm với gia đình. Có vẻ bố hiểu nó nhiều hơn nó hiểu về mình. Trong mắt nó, bố là thần tượng duy nhất.

Rồi một ngày thần tượng... sụp đổ. Cái ngày đau khổ đó đi qua khá lâu rồi nhưng cảm giác bàng hoàng, choáng váng vẫn ở lại hành hạ nó suốt một thời gian dài. Làm sao nó có thể tin được một người đàn ông mẫu mực như bố lại có thể làm cái việc tội lỗi ấy? Làm sao nó có thể tin được một người cưng chiều nó hết mực lại có ngày cửa trái tim nó tổn thương? Tệ hại và hiện diện trước mặt nó là đứa

con riêng của bố chỉ thua nó có một tuổi. Nó đã khóc sưng húp cả mắt. Vì giận. Vì ghét và vì rất nhiều thứ nữa. Và mỗi lần nghĩ đến nó lại thấy đau, nhức nhối.

Lúc đau khổ nó cũng không còn thời giờ và tỉnh táo để ý đến mẹ. Nhưng cứ nhìn những gì mẹ làm, nghe những gì mẹ nói, nó nghĩ chắc mẹ không đau khổ nhiều bằng nó. Cái lúc nó nhét vội quần áo vào ba lô định bỏ sang nhà bà ngoại ở, mẹ đã cầm tay nó van nài:

- Mẹ xin con, con đừng làm to chuyện lên nữa. Ở đời không có ai là không phạm sai lầm. Bố của con cũng vậy.

Nó bịt tai lại không muốn nghe. Nó vùng vằng rồi giằng khỏi tay mẹ chạy ra ngõ. Nó chỉ nhớ có thể và khi tỉnh lại nó ngơ ngác vì thấy mình nằm trên một chiếc giường. Bên cạnh nó không phải là mẹ mà là một người phụ nữ mặc blue trắng.

Mấy ngày trong bệnh viện nó thôi không khóc. Nó không biết là tại nước mắt nó không còn hay lòng nó đã dịu hơn. Bố vẫn cẩn mẫn chăm chút nó như chưa có chuyện gì xảy ra nhưng nó thì đã khác. Nó không muốn chạm vào bố, ngay cả trong ánh mắt nhìn. Nó chỉ thấy thương mẹ, có mấy ngày mà mẹ gầy rạc đi.

Thường thì khi y tá tiêm thuốc xong nó rất buồn ngủ. Nó thiếp đi và lúc tỉnh dậy nó nghe mẹ trách bố:

- Sao anh lại để cho con bé về? Nó bay từ trong ấy ra, vội vã vào viện để tiếp máu cho con mình, đã kịp lại sức đâu cơ chứ?

Lẽ ra mắt nó đã mở rất to vì cái điều nó vừa nghe nhưng nó cố giả vờ như đang ngủ say lắm. Không nghe bố nói gì. Sự im lặng như một khối đá khổng lồ đè nặng lên lồng ngực nó. Hồi lâu rồi cũng nghe bố cất tiếng:

- Anh cũng đã cản nhưng con bé không chịu. Nó bảo: Con không muốn khi chị tỉnh dậy nhìn thấy con chị lại căng thẳng, thôi bố để con về...

Nó loáng thoáng hiểu ra chuyện. Rằng trong lúc nó nguy kịch, có người đã tiếp máu cho nó. Người đó vội vã đến rồi cũng vội vã đi trước khi nó tỉnh lại, cũng chỉ vì muốn tốt cho nó.

Không thấy bố mẹ nói gì với nó về chuyện này. Có lẽ bố mẹ không muốn cứa sâu thêm vết thương trong lòng nó. Nhưng từ hôm ở viện về, đầu nó cứ lẩn bấn về một người mà nó thù ghét nhưng lại là người nó mang ơn.

Một ngày cuối năm, nó tình cờ nghe mẹ gọi điện cho ai đó ở xa. Mẹ có vẻ bí mật với nó. Vậy nên khi phát hiện ra nó, mẹ chủ động chấm dứt cuộc thoại.

Nó bước đến bên mẹ. Khó khăn lắm nó mới cất thành tiếng:

- Mẹ gọi cho em ấy phải không?

Có lẽ mẹ biết không thể nói dối nó nên gật đầu.

- Mẹ bấm lại đi. Con cũng muốn nói chuyện với em ấy. Nếu được, con cũng muốn xin phép mẹ em ấy cho em ra ngoài này ăn Tết với nhà mình. Dù gì, bọn con cũng là chị em.

Mẹ nhìn nó-ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn xúc động. Nó nhìn mẹ cười mà hai hàng nước mắt rung rung:

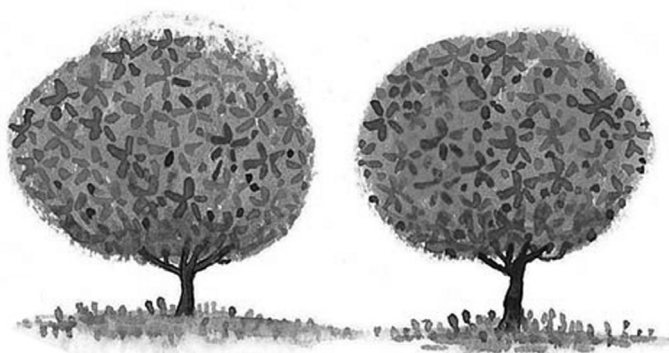
- Mẹ nói đúng, trên đời này không ai không phạm sai lầm. Tha thứ sẽ là cách tốt nhất để sống thanh thản. Con không nên cứ cố chấp để làm khổ mình và khiến bố phải dằn vặt. Vội lại, có một người em đáng yêu như em ấy cũng là may mắn đối với con phải không mẹ?

Mẹ gật đầu... cười, những giọt nước đường như đã tan đi bởi những lời chân thật cất lên từ trái tim độ lượng của nó.

Nhấc điện thoại lên, nó thấy lòng mình vui rộng rãi.

Bên ngoài ô cửa... xuân đang về. Một mùa xuân ấm áp.

THU ĐỨC

Lớp học bỗng xuất hiện một con nhỏ lạ huơ lạ hoắc: lạ từ khuôn mặt đến cái tên cũng không giống ai: Như Thị Đan Cao.

Nhỏ mới xin vào lớp hồi đầu tuần. Cả lớp mù tịt thông tin về nhỏ, ngoại trừ lời giới thiệu cực kỳ ngắn gọn và một yêu cầu cũng hết sức gọn ghẽ của cô giáo: Từ hôm nay, bạn Đan Cao là thành viên của lớp mình. Bạn mới vào lớp nên chắc còn nhiều điều mới lạ, các em hãy giúp đỡ bạn nhé!

Giờ ra chơi, mấy đứa con gái đến làm quen nhưng con nhỏ ấy có vẻ không mặn mà lắm. Cái thái độ lạnh te của nhỏ như muốn đuổi người ta đừng đến

gần mình. Lũ con gái lảng dần ra chỗ khác. Đôi môi mỏng quẹt của nhỏ Hà cong lên:

- Kiêu thế! Tốt nhất bọn mình tránh xa nó ra.

Từ hôm ấy, con nhỏ cô độc giữa lớp học mà nói theo kiểu lý sự của nhỏ Hà là “tại nhỏ không muốn chơi với ai.”

Buổi sáng, nhỏ lăm lì bước vào lớp, khuôn mặt không có lấy một tia sáng. Nhỏ ngồi xuống ghế, tay chống cằm nhìn lơ đãng ra cửa sổ. Giờ ra chơi, nhỏ vẫn ngồi lì ở cái chỗ mà nhỏ vẫn ngồi học, lảng lạng lôi quyển album ảnh trong cặp ra nhìn thật lâu rồi đưa tay dụi mắt. Hình như với nhỏ, trên thế giới này chỉ có những người trong ảnh là người quen.

Cô giáo chủ nhiệm nghỉ, cô giáo khác vào lớp dạy

thay. Giờ tập làm văn, cô giáo giao cả lớp viết một bài văn ngắn giới thiệu gia đình mình. Lần đầu tiên được làm một bài văn để ọt không mất một chút chất xám để nghĩ ngợi, nhỏ Hà chúí đầu viết liền tù tì một mạch. Năm phút sau, bài văn của nhỏ đã xong. Ngược lên, nhỏ thấy con nhỏ Đan Cao vẫn đang cắn bút. Trang giấy của nhỏ vẫn trống trơn.

- Bạn ngồi ngoài cùng bàn ba đứng dậy đọc bài cho cô nghe.

Vai con nhỏ nảy lên khi nghe cô giáo chỉ về phía nó. Nhỏ từ từ đứng dậy, chớp chớp mắt, một giọt nước to bự rơi xuống trang giấy trắng. Rồi nhỏ òa khóc chạy ra cửa lớp khiến cô giáo và cả lớp ngơ ngác nhìn theo.

Sáng hôm sau, nhỏ Đan Cao nghỉ học. Nhỏ không phải là nhân vật quan trọng, nhưng vắng nhỏ, lũ con gái cũng thấy thiếu thiếu. Nhỏ Hà vốn là đứa không có thiện cảm với Đan Cao ngay lần đầu tiên tiếp xúc, thế mà hôm nay mặt cũng dài thọt ra nghĩ ngợi:

- Hay nhỏ ấy có chuyện gì không vui?

Lũ con gái xúm lại bàn nhau tan học sẽ đến nhà nhỏ Đan Cao nhưng khi thời gian đã được ấn định thì nhỏ Hà mặt xị xuống như gối bông ướt mưa:

- Nhưng làm gì có địa chỉ mà đi!

Cả lũ chung hửng.

- Các cậu gọi cho cô chủ nhiệm xem, thể nào cô ấy cũng biết.

Hiên “Ngống Tồ” lên tiếng.

Tan học buổi chiều, sáu đứa con gái đeo nhau tìm đến địa chỉ mà cô giáo cho. Hỏi mãi vẫn chưa ra nhà nhỏ. Đến quán nước đầu ngõ, nhỏ Hà nhanh nhẩu nhảy xuống:

- Cô ơi, cô cho cháu hỏi nhà bạn Đan Cao ở đâu ạ?

- Cái con bé mới chuyển về đây chứ gì? Nó làm gì có nhà, nó ở nhờ nhà cô họ ấy chứ, bố mẹ nó vừa bị bắt vào tù tháng trước.

Cô chủ quán nước to béo giọng chua lét. Cả bọn trân trối nhìn nhau. Nhỏ Hà lén quẹt giọt nước mắt vừa lăn xuống má.

- Cao à, các bạn đến thăm cháu này.

Nghe tiếng cô họ gọi, nhỏ đang nằm liền ngồi nhồm dậy. Trên gương mặt thoáng vẻ ngơ ngác:

- Sao các ấy biết tớ ở đây mà tìm?

- Bọn tớ dùng la bàn mà. - Nhỏ Hà pha trò.

Đan Cao đưa mắt nhìn lần lượt sáu đứa con gái

đang đứng trước mặt mình, giọng
úa nước:

- Bố mẹ tớ vừa bị bắt vào tù, các ấy không
ngại chơi với một đứa như tớ sao?

- Sợ gì chứ, chúng mình là bạn mà. Một ngày ấy
không đến lớp bọn tớ đã thấy nhớ oi là nhớ!

Nhỏ Trâm liền thoáng. Sáu đứa hưởng ứng bằng
sáu cái gật đầu.

- Ủ, mai tớ sẽ đi học.

Nhỏ nhớn miệng cười. Những giọt nước mắt
đã khô trên bờ mi.

THU ĐỨC

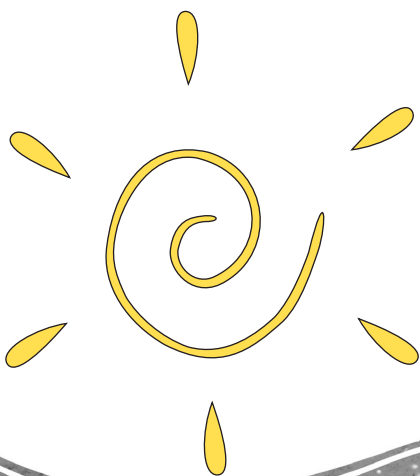

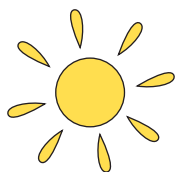

*Truth above all, even when it upsets
and overwhelms us.*

Sự thật là trên hết, ngay cả khi nó khiến chúng
ta khó chịu và choáng ngợp.

Henri Frederic Amiel

5

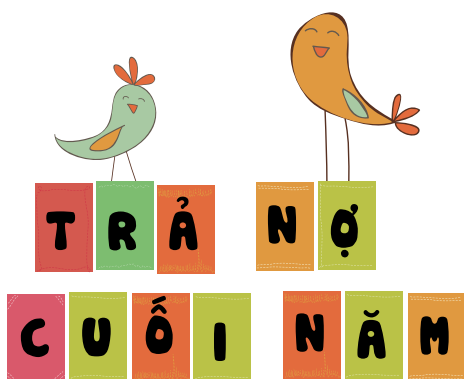
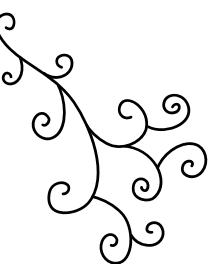
Tôi có thể

*trung
thực
hơn*

TRẢ NỢ CUỐI NĂM - Thu Đức

ĐỂ LÒNG ĐƯỢC NHẹ NHÀNG - Ngọc Phương

ĐIỂM 10 XẤU XÍ - Ngọc Phương

Có một việc mà người ta thường làm vào dịp cuối năm là... trả nợ. Tớ thấy tớ cũng cần phải làm việc đó, trước hết là với cậu.

Tớ nợ cậu một lời xin lỗi khi đã để cho cậu phải chờ cả giờ đồng hồ trước cửa rạp chiếu phim giữa cái rét xoáy vào da thịt. Khi nhìn thấy cậu với đôi môi tím tái, hai tay vẫn cầm chặt hai cái vé xem phim, mắt dươn ra ngoài ngóng tớ, tớ đã gãi đầu, gãi tai phân bua: Tớ bị tắc đường. Cậu chẳng những không trách móc tớ mà còn nhét vào tay tớ túi bắp rang bơ nóng giòn rồi giục: Ăn đi cho ấm. Là tớ nói dối cậu đấy, sự thực là vui mình vào đóng chân ấm nên tớ ngủ quên. Và bây giờ tớ xin trả nợ cậu... lời xin lỗi của tớ.

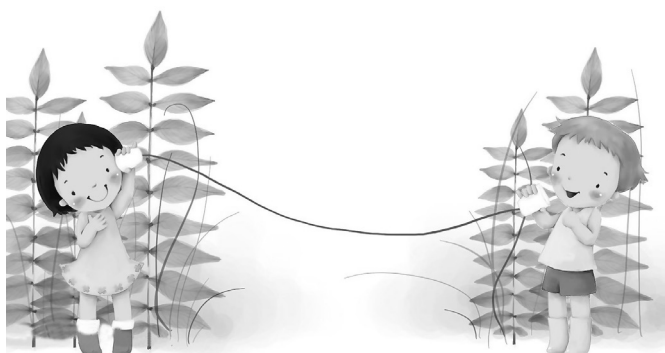

Tớ nợ cậu lời cảm ơn khi cậu dậy sớm đến tận nhà make-up cho tớ và mang theo cả chiếc váy đẹp nhất của cậu cho tớ diện trong ngày cưới của bà chị họ tớ. Hôm đó, tớ vội đi cùng với bố mẹ ra đón khách nên chỉ kịp vẫy tay chào cậu. Cậu biết không, hôm đó, ai gặp tớ cũng khen tớ xinh. Nhờ công của cậu đấy. Vậy nên dù muộn tớ vẫn mong cậu nhận tớ lời cảm ơn chân thành.

Tớ nợ cậu một cái nắm tay khi dẫn cậu đến làm quen với các bạn trong câu lạc bộ tiếng Anh ở trường tớ. Tớ là chủ nhà nên phăm phăm đi trước, còn cậu vốn nhút nhát nên bước chân dè dặt, ngại ngần. Lẽ ra tớ phải nắm tay cậu trấn an: Có tớ đây rồi cậu đừng lo, sẽ quen ngay ấy mà. Đằng này tớ lại làm cho cậu rối trí hơn khi luôn miệng giục: Nhanh chân lên, kéo các bạn ấy chờ.

Tớ nợ cậu một lời hứa khi cậu cho tớ biết một điều bí mật. Để rồi cậu cứ lo lắng suốt một thời gian dài rằng tớ nhớ miệng nói ra với người thứ ba thì sẽ rất rắc rối. Để rồi thỉnh thoảng cậu lại phải dặn tớ. Và bây giờ tớ muốn hứa với cậu, nhất định chuyện này chỉ có hai đứa mình biết với nhau.

Tớ nợ cậu sự bình tĩnh khi hai đứa cãi nhau. Tớ thường hét tướng lên rồi bỏ đi không chờ nghe cậu

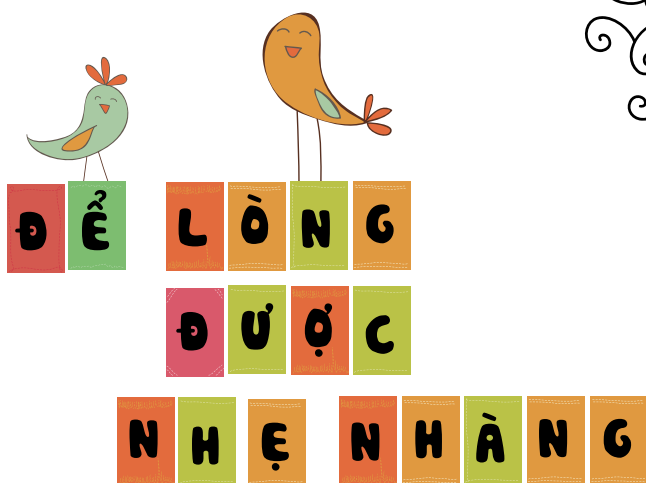

giải thích. Để rồi rất nhiều ngày sau khi hiểu ra chuyện, tớ nhận ra người sai là tớ chứ không phải là cậu. Cậu biết đó, tớ vốn là đứa nóng nảy, hấp tấp nên để có được sự bình tĩnh cần thiết... xin cậu cho tớ thời gian để tớ rèn luyện thêm, được không cậu?

Chỉ kể ra ngần ấy cũng đủ biết tớ nợ cậu rất nhiều thứ. Có những thứ tớ có thể trả ngay nhưng cũng có những thứ tớ vẫn phải ký nợ cậu tiếp và cũng có những thứ tớ sẽ không bao giờ trả nổi.

Sang năm mới, tớ không chắc là sẽ nợ cậu ít hơn. Nhưng tớ sẽ cố gắng, vì khi tớ nợ ít nghĩa là sự chia sẻ của tớ dành cho cậu sẽ nhiều hơn. Và nếu tớ mãi là con nợ của cậu thì cậu vẫn rất sẵn lòng phải không “bà chủ” hào phóng?

THU ĐỨC

- Không thể tin Tâm lại đứng nhất lớp mình tháng này.

- Hương bị cướp ngôi rồi. Tức lắm hả?

- Mình không thèm tức với Tâm đâu. Bạn ấy không có cha mà. Các bạn không biết chứ hoàn cảnh nhà Tâm khó khăn lắm. Tội nghiệp ghê! - Hương khẽ bật cười.

- Ủa? Hương biết về hoàn cảnh gia đình Tâm hả? Kể nghe đi!

Tâm lặng lẽ đứng ngoài cửa lớp với cảm giác toàn thân đều bị bất động trong lúc Hương vẫn rôm rả

kể với các bạn về gia đình Tâm. Chưa bao giờ Tâm cảm thấy ghét cái con bé lúc nào cũng có cuộc sống hạnh phúc như công chúa ấy như lúc này. Thế là quá đủ! Quá đủ để sự tức giận và đố kỵ trong Tâm vỡ ra thành những mảnh sắc nhọn.

Chỉ chờ hai bạn trực nhật giờ ra chơi vừa rời khỏi lớp là Tâm lén ngay vào. Nó biết rõ Hương vẫn để điện thoại di động ở đâu. Chỉ mất đúng năm phút để nó lao nhanh ra khỏi lớp với chiếc di động trên tay trước khi ai đó kịp phát hiện. Không phải là hành động của lòng tham! Vì Tâm đã vứt chiếc di động ngay khi lấy được. Đó là sự trả đũa. Đó là hành động trong một phút giận dữ của lòng ganh tị.

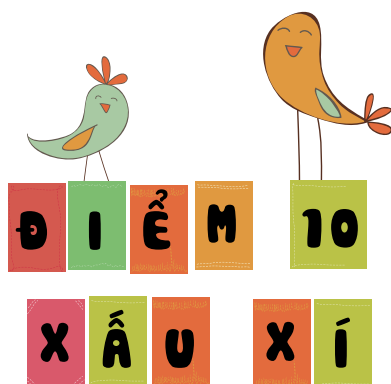
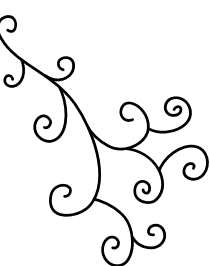
Tâm sung sướng cười thầm khi Hương bật khóc vì mất một món đồ đắt tiền. Nhưng nụ cười chiến thắng ấy trôi qua quá nhanh. Rồi Tâm phải ngày ngày sống trong sự nơm nớp lo sợ. Mỗi lần nghĩ đến, tim Tâm đập mạnh như sợ ai đó phát hiện ra hành động lén lút của mình. Cảm giác day dứt vì một lỗi lầm đã nhiều lần khiến Tâm suýt nói ra tất cả với Hương. Tâm biết chỉ khi nói lời xin lỗi Hương thì lòng nó mới có thể bình yên được. Và lúc đó Tâm mới có thể thoát khỏi ý nghĩ mình là một con ăn cắp. Nhưng Tâm không có can đảm, không thể...

Giờ đã là ngày cuối cùng của năm 12 rồi, mỗi đứa sẽ đi một nơi theo chọn lựa của mình. Lớp trưởng Linh tự dung bày trò “Chuyện bây giờ mới nói”. Nói không? Có nên nói ra không?... Tâm căng thẳng, hồi hộp,... Thế rồi, bằng giọng run run, Tâm quay nhìn Hương, thú nhận...

NGỌC PHƯƠNG

Tôi vừa bước vào lớp đã thấy Nhã Lan đang hối hả dùng viết chì chép tài liệu lên khắp mặt bàn. Hằng thì đang dựng đứng hai cây kim ở giữa tập lên để rút giấy đôi. Rõ ràng thầy còn chưa vào lớp nhưng không khí kiểm tra căng thẳng đã bao trùm khắp nơi.

- Hôm nay thầy cho lớp kiểm tra đột xuất!

Cả lớp cùng ồ lên kinh ngạc để tránh làm lộ chuyện chúng tôi đều đã biết trước về bài kiểm tra đột xuất này. Chẳng là con Vân có bạn ở lớp A15. Lớp A15 học môn Sinh Học cùng một thầy với lớp chúng tôi nên Vân đã được bạn nó báo trước về bài kiểm tra hôm nay. Và Vân biết có nghĩa là cả lớp tôi cùng biết.

- Linh cho mình mượn cục gồm đi!

- Ồ...Ồ... Mình không có. - Tôi lí nhí trả lời Tuấn mặc cho cậu ta đang tròn mắt nhìn chăm chăm cục gồm trắng muốt, rất to đang nằm trên bàn tôi.

Nhưng tôi thật không thể làm cách nào khác hơn. Tôi đang tranh thủ cơ hội thầy đi xuống kiểm tra các dãy bàn dưới để mở lớp gồm bên trên ra. Trong cục gồm rỗng ruột này là mảnh giấy nhỏ xíu chứa tất cả tài liệu mà tôi cần dùng cho bài kiểm tra hôm nay. Bên cạnh tôi là Nhã Lan đã chép xong tài liệu từ mặt bàn, lẩm bẩm đọc bài cho đứa ngồi sau. Và sẽ như mọi lần, đứa phía sau sẽ tiếp tục đọc cho đứa ngồi phía sau nữa chép. Quy trình giúp – đỡ – bạn – cùng – tiến – bộ này sẽ chỉ chấm dứt khi đứa ngồi cuối lớp chép xong bài. Nhưng có nhiều lúc mấy đứa ngồi phía sau chưa kịp nghe đứa trên đọc thì đã hết giờ kiểm tra. Ví dụ như hôm nay.

- Hết giờ! Các em nộp bài!

Thầy vừa ra khỏi lớp thì đã có một số đứa gục đầu xuống bàn vì không làm tốt bài kiểm tra. Hình như trong đó có cả Hằng.

- Á!- Hằng hét lên, nhăn nhó.

- Thôi không làm được cũng không sao! - Tôi quay qua an ủi Hằng.

- Không phải tao không làm được bài, mà là tao đã ngồi lên cuốn tập của tao... - Hằng meo máo.

- Sao lại ngồi lên? - Nhã Lan ngạc nhiên.

- Vì lúc nãy tao đang gỡ cuốn tập ra để dưới học bàn thì thầy đi tới. Tao sợ quá nên mới ngồi lên cuốn tập để che nó lại. Nhưng lúc đầu giờ tao đã dựng đứng hai cây kim ở giữa tập lên để lấy giấy đôi...

Mặc cho Hằng đang nhăn nhó, tôi và Nhã Lan cùng bò ra bàn cười sặc sụa.

- Tao chép quy luật phân li của Menden có mấy phút là xong.- Nhã Lan hớn hờ.

- Nhưng phải chép luật phân li độc lập mới đúng mà.- Hằng quay sang nhìn Nhã Lan, nở một nụ cười tinh quái.

- Trời! - Nhã Lan hét lên.

Hay nói đúng hơn là một dãy ngồi sau nó đều hét lên.

* * *

Đối với một kì thi học kì thì dĩ nhiên trò quay bài của chúng tôi được nâng cấp tinh vi hơn. Tài liệu của Nhã Lan hôm nay là mẫu photo thu nhỏ trên miếng plastic trong suốt mà chỉ khi đặt xuống mặt bàn thì những dòng chữ bé xíu ấy mới hiện ra. Tôi thì đã nhét đầy tài liệu vào ruột bút, gồm, giày và cả tay áo.

- Em kia!

Giọng cô giám thị vừa dõng dạc vang lên đã khiến cả phòng thi xôn xao. Thật không thể tin được! Đề thi còn chưa phát mà có đứa đã bị bắt vì tội sử dụng tài liệu sao?

- Thi Sử mà cần dùng máy tính nữa sao?

Cả phòng rộ lên cười ngặt nghẽo. Chắc chắn cái máy tính đó có bộ nhớ và đầy ắp tài liệu môn Sử bên trong rồi.

Không khí yên tĩnh tuyệt đối bao trùm cả phòng thi sau khi phát đề. Cô đang đi đi lại lại khắp phòng. Và tôi có cảm giác lúc nào cô cũng nhìn mình. Chính cái không khí căng thẳng ấy khiến tôi quên mất mình đã giấu cuộc kháng chiến chống thực dân Pháp ở đâu. Tôi vừa ngước lên đã thấy nhiều đứa khác cũng đang toát mồ hôi. Ôi! Cô giám thị đang nhìn sang đây bàn khác. “Bây giờ hoặc không bao giờ!” Tôi nhủ thầm, rút vội tài liệu đang giấu trong ruột bút ra.

- Em kia!

Tôi giật người với tiếng gọi giật của cô giám thị. Mảnh tài liệu được photo thu nhỏ mà tôi đang cầm trên tay bỗng trở nên nặng nề hơn bao giờ hết. Tôi sợ đến mức không cử động nổi.

- Em đang làm gì đó?

- Dạ em...em...

Cả lớp cùng quay đầu nhìn về phía đứa vừa bị bắt vì mang tài liệu vào phòng thi. Thì ra cô không kêu tôi. Làm tôi sợ đến suýt khóc. Tôi tranh thủ cơ hội để mở vội mảnh giấy còn đang giấu trong tay.

Thật không may, tôi đã nhớ sai chỗ giấu tài liệu. Tôi lại phải khó nhọc mở thêm mảnh tài liệu khác một cách run rẩy.

Trời ơi! Đúng là bài tôi đang cần tìm rồi. Tiếng chân cô giám thị đột ngột tiến đến gần. Không còn cách nào khác, tôi nuốt vội mảnh giấy đang cầm trên tay. Cô đi ngang rồi đi qua. Cuối cùng tôi cũng lấy lại bình tĩnh để nhớ ra tôi vừa nuốt mất đáp án câu 1. Vậy là tôi nhất định phải tìm được tài liệu của câu 2. Hình như tôi đã dán nó dưới tà áo dài...

- Hết giờ! Các em nộp bài.

Cuối cùng tôi cũng có thể thở phào vì đã qua được những phút giây nom nóp lo sợ mớ tài liệu hỗn độn giấu trong người bị lộ.

- Ê! Tụi mày biết gì chưa? Thằng Hùng lớp mình bị bắt rồi. - Hằng vừa chạy đến phòng thi của tôi và Nhã Lan đã thông báo ngay tin tức mới.

- Trời! Thằng đó sao dở vậy? Quay bài mà cũng để bị bắt nữa. - Nhã Lan bình luận.

Cả lớp cùng xôn xao về vụ thằng Hùng. Nghe nói nó bị đình chỉ thi, còn phải mời phụ huynh vào.

- Vậy mà trước giờ cứ tưởng thằng Hùng giỏi. Thì ra toàn gian lận.

- Ủ! Thằng đó quá đáng thật! - Hằng nhận xét.

Tôi kéo vội Hằng lại:

- Tụi mình có hơn gì thằng Hùng đâu mà lại nói vậy.

- Mà mày không tham gia bình luận mà lên tiếng bênh thằng Hùng thì tụi nó nghi mày cũng gian lận bây giờ. - Hằng cốc đầu tôi.

- Hay tụi mình tự học đi. Có ngày tao bị đau tim trong phòng thi mất... - Tôi lí nhí đề nghị.

- Thì ai chẳng muốn tự học. Nhưng vấn đề là bài nhiều quá! Làm sao học hết?- Hằng thở dài.

- Tao cũng học không nổi! - Nhã Lan lắc đầu bỏ đi.

* * *

Đây là bài kiểm tra tôi tự học, thấp điểm nhất từ trước đến giờ.

- Mà thấy kết quả của tự học chưa? - Nhã
Lan nghiêng đầu nhìn điểm 5 của tôi.

- Thì tại bấy lâu tao không học nên mất căn bản mà. Nhưng hôm nay tao đã có thể cho Tuấn mượn bút của tao. Vì trong đó không có tài liệu nào.

Quả thật muốn tự học thuộc bài quá khó khăn, nhất là đối với một đứa đã lâu không học bài như tôi. Chẳng lẽ tôi phải trở lại chép tài liệu như trước?

- Học nhóm thì dễ hơn đó. Tụi tao thử rồi. - Nhã
Lan và Hằng đột nhiên lên tiếng.

- Tụi mày nói thật không? - Tôi tròn mắt ngạc nhiên.

- Mày tưởng tụi tao muốn có ngày cũng bị bắt như thằng Hùng hả? - Hằng phì cười.

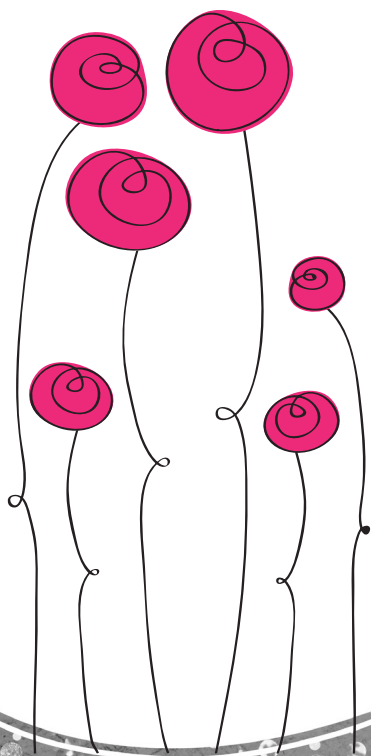
- Rồi có ngày tụi mình tự học mà vẫn được điểm 10 như trước. - Tôi khẳng định. Tự dung tôi rất muốn ôm hai con bạn thân thật chặt.

NGỌC PHƯƠNG

*With the new day comes new strength
and new thoughts.*

Ngày mới đến cùng với sức mạnh mới và suy
nghĩ mới.

Eleanor Roosevelt

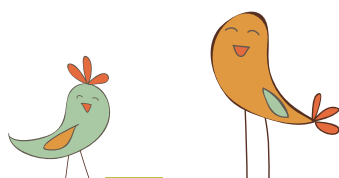
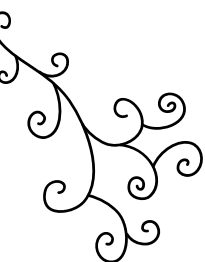
Tôi có thể

nghe
thoáng
hơn

ĐIỀU ĐƠN GIẢN LÀM NÊN KÌ TÍCH - Du Quỳnh Thy

HẠNH PHÚC THEO CÁCH CỦA NGƯỜI KHÁC - Du Quỳnh Thy

BẠN BÈ QUANH TA - Trần Huyền Trang

Đ I Ề U

Đ Ó N G I Ả N

L À M N Ê N

K Ì T Í C H

Tại sao cuộc sống này đáng ghét thế! Lúc nào mọi thứ cũng bất công với mình, mình luôn thất bại, luôn trì trệ, luôn thua cuộc và luôn bị đối xử quá đáng! Tại sao???

Không ít lần tôi đã phải thốt lên như thế để rồi lại chìm trong mớ cảm xúc khó chịu, ức chế vì bị thiệt thòi, để rồi những điều không may ấy lại liên tục xảy đến. Nhưng rồi sau nhiều lần ném thử những trải nghiệm nan giải, tôi chợt nhận ra, nếu biết cách suy nghĩ đơn giản và thay đổi thái độ, mọi việc cũng không đến nỗi quá tệ.

Đi làm thêm ở một quán ăn nhỏ, tôi từng bị một chị lớn tuổi hơn bắt nạt liên tục, chị ấy ngồi trực bàn điện thoại, còn tôi thì quét dọn và lau chùi bàn ghế. Mỗi lần tôi uống nước, chị ấy đều tỏ ra khó chịu và tỏ thái độ buộc tôi không được phép uống. Nhiều lần tôi cảm thấy oan ức nhưng chỉ biết khóc vì sợ phải nghỉ việc, hay sợ chị ấy làm khó dễ mình. Đôi khi tôi còn liếc chị ấy để tỏ thái độ bất mãn. Và mọi chuyện thay đổi kể từ khi tôi suy nghĩ đơn giản hơn... Tôi mỉm cười chào chị ấy mỗi khi đến giờ làm, tôi hỏi thăm chị ấy sức khỏe thế nào khi thấy sắc mặt chị ấy không tốt, trước khi uống nước, tôi có hỏi qua chị ấy... Ban đầu chị ấy im lặng, lườm lườm, nhưng về sau, chị ấy thân thiện với tôi hơn... Và bây giờ, đó ai bắt nạt được tôi, bởi vì chị luôn bảo vệ, và đứng ra bảo lãnh cho tôi mọi việc trong quán.

Tôi không hiểu vì sao chị ấy cư xử khó chịu với tôi trước đó, nhưng tôi không còn quan tâm nữa. Vì bây giờ, tôi cảm thấy vô cùng thoải mái và không nuối tiếc trước hành động nhún nhường của mình.

Tôi có một người bạn. Người này học chung lớp và bằng tuổi tôi. Chúng tôi rất thân nhau. Nhưng cô ấy hơn tôi nhiều thứ, từ hoàn cảnh gia đình, ngoại hình, thành tích học tập, cho đến kĩ năng làm việc part time. Khi tôi nhạt nhòa thì cô ấy nổi bật, khi tôi bắt đầu nổi bật thì cô ấy đã tỏa sáng. Tất cả những gì mọi người thấy, chỉ là sự giỏi giang, tài năng, sự thân thiện của cô ấy, chứ không phải tôi. Nhiều lúc tôi cảm thấy một chút đố kị, và thậm buồn: “Cùng ở vạch xuất phát như nhau, tại sao cô ấy có quá nhiều thứ, còn tôi thì vẫn chưa có gì?”. Nhiều lúc tôi xa cách cô ấy, hay im lặng khi cô ấy khoe rằng đã tìm được một công việc lương cao, hoặc bỏ đi khi cô ấy vừa mua cái iphone bằng tiền dành dụm và muốn khoe bạn bè một chút nhỏ. Tôi tủi thân, hết sức tủi thân...

Nghĩ lại, tôi bỗng thấy mình thật tệ. Tại sao tôi không nhìn thẳng vào sự thật rằng tôi chưa hề giỏi bằng cô ấy, tại sao tôi lại phải đố kị thay vì ráng phấn đấu hoàn thiện bản thân tốt hơn. Tôi tự dưng bỏ tình cảm bạn bè bấy lâu chỉ vì ganh đua hơn thiệt? Không thể như thế được...

Và tôi chủ động thay đổi. Tôi chân thành chúc mừng bạn thân khi cô ấy vừa đạt được học bổng, tôi giúp cô ấy tham gia cuộc thi nữ sinh thanh lịch

của trường, tôi chép bài giùm cô ấy vào những lần cô ấy bận họp ở công ty không đi học được, tôi động viên khi cô ấy gặp nhiều thử thách, khó khăn. Rồi một lần nọ, cô ấy gợi ý cho tôi một chỗ làm việc part-time rất lý tưởng, để tôi có kinh nghiệm phát huy khả năng của mình. Tôi hưởng ứng ngay. Mãi về sau, tôi mới phát hiện ra, cô ấy nhường cho tôi chính công việc hiện tại của cô ấy, vì cô ấy cảm thấy cô ấy chưa đủ khả năng nhưng lại dư thừa cơ hội, tôi thì ngược lại...

Đến giờ, chúng tôi vẫn thân, rất thân, đơn giản vì biết nghĩ cho nhau, biết sống chân thành và tích cực.

* * *

Tôi từng có cảm giác bị mọi người nói xấu mình. Họ thì thầm với nhau và khi tôi đến thì họ giật mình và im lặng. Họ cùng nhau chia sẻ một điều gì đó rất thú vị nhưng khi tôi xuất hiện thì họ sợ rằng tôi sẽ cướp mất điều đó. Thậm chí, có những lúc tôi chẳng biết gì trong khi cả thế giới đã biết hết rồi. Đơn giản vì họ không muốn tôi nắm bắt lấy cơ hội, sự may mắn, hay bất kì điều gì khác giúp tôi chạm đến ước mơ...

Ban đầu, tôi mặc kệ, bất cần và cười thầm: “Một lũ trẻ con!” Tôi cảm thấy mình chẳng làm gì sai và

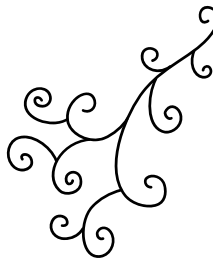
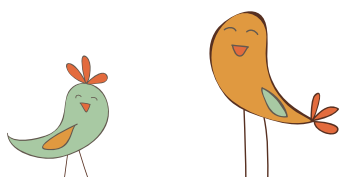
chẳng có lý do gì bị đối xử như thế, chẳng qua do họ ghen ghét, đố kỵ. Thế thì tại sao tôi phải chấp?

Sau một thời gian, tôi thấy hơi chạnh lòng và cho rằng mình có gì đó sai sót trong việc ứng xử. Hình như tôi cần suy nghĩ đơn giản một chút và thay đổi bản thân đi. Tôi trở nên giản dị hơn. Khi đám đông im bật lúc tôi xuất hiện, tôi vẫn sẽ mỉm cười và hỏi thăm từng người, dấu họ tỏ thái độ khó chịu, tôi vẫn không bận tâm. “Take it easy!” – tôi tự nhủ trong đầu mình. Và rồi đám đông bớt im lặng dần, về sau, chính họ là người bắt chuyện với tôi trước.

Tôi hỏi một người trong nhóm: “Bộ hồi trước mình đáng ghét lắm hay sao mà các bạn trông có vẻ như đang nói xấu mình?”. “Không. Tụi này thấy bạn có vẻ cao ngạo, chảnh chảnh nên không thích tiếp xúc. Về sau thấy bạn không vậy nữa, nên chắc có lẽ bọn mình hiểu lầm. Thật ra cũng có một vài người vẫn còn ghét bạn đấy, nhưng mình tin là họ không ghét lâu được đâu” – cô bạn ấy cười tươi. Dù biết rằng mình còn bị ghét, nhưng chưa bao giờ tôi cảm thấy dễ chịu đến thế...

Chỉ cần thay đổi thái độ và cách ứng xử, tôi đã có thể xoay chuyển tình thế một cách dễ dàng, rồi mọi chuyện trở nên thật suôn sẻ và đơn giản, cứ như kì tích!

DU QUỲNH THY

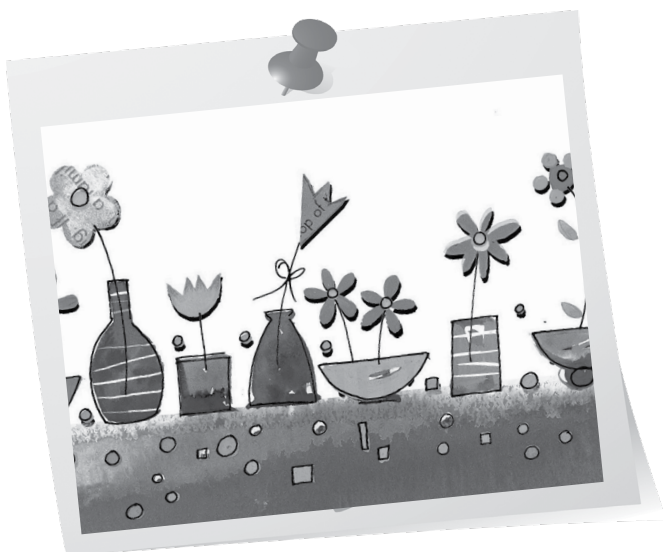

HẠNH PHÚC THEO CÁCH NGƯỜI KHÁC

Tôi hay quan sát một cô bạn. Hầu hết thời gian trong ngày, cô ấy giam mình trong phòng và lên Facebook. Cô nàng này thường xuyên có những status đầy tâm trạng, khi thì than vãn rằng mình bị cảm triền miên, lúc lại ngồi trách móc mối tình đã qua (trong khi chính cô ấy là người làm cho tình yêu tan vỡ), rồi có lúc nàng bật khóc khi cô đơn, hoặc ghi vài dòng kể lể rằng, không tìm được hướng đi cho mình, không biết mình đang thật sự cần gì và chỉ muốn chết đi cho thanh thản. Tôi không biết cô ấy gặp chuyện gì, nhưng việc học của cô nàng vẫn

suôn sẻ, gia đình cũng không có gì xích mích, chỉ có chuyện tình cảm khiến cô ấy mệt mỏi trí nghĩ, mà theo tôi, cũng do tính cách phức tạp của cô ấy nên tình yêu luôn vỗ cánh bay đi...

Vào internet, thấy cộng đồng mạng xôn xao về một bài báo nói về một cặp vợ chồng ở Ấn Độ. Họ đã tự tử cùng nhau vì quá thỏa mãn với cuộc sống của mình. Họ giàu có, trí thức, và đã được đi du lịch rất nhiều nơi. Trước khi chết, họ tâm sự: “Chúng tôi đã sống cuộc sống rất vui vẻ và hạnh phúc cùng nhau. Chúng tôi đã đi du lịch thế giới, sống ở các nước khác nhau và kiếm được nhiều tiền hơn chúng tôi tưởng... Chúng tôi tin vào triết lý rằng cuộc sống

của chúng tôi thuộc về nhau và chỉ có chúng tôi có quyền chọn được chết như mọi người có quyền được sống”.

Rất nhiều người bình luận: “Cuộc sống ngày càng đầy đủ thì con người ngày càng...điên chẳng?”, “Họ sống để giúp ích cho đời thì có ý nghĩa hơn...”, “Chắc gì họ đã hạnh phúc thực sự?”... Quá nhiều ý kiến trái chiều cho vấn đề này, nhưng nhìn chung, ta cũng thấy được rằng, hình như, đôi khi người ta không hạnh phúc chỉ vì cảm thấy bản thân mình... quá hạnh phúc. Thật mâu thuẫn!

Tôi gửi cho cô bạn của tôi câu chuyện về một chàng trai có cuộc sống gần như hoàn hảo. Anh ta đã quan sát những người lao động và hỏi họ hạnh phúc là gì. Họ nói, rất đơn giản: “Là chúng tôi khuôn xong tất cả những bao tải gạo lên xe và được nhận tiền lương trong ngày”. Thế là anh bắt đầu thử. Rất vất vả, bởi trước giờ anh đâu quen với công việc thế này. Khi làm xong, mồ hôi nhễ nhại, quần áo bẩn hết cả, nhưng nhận được một món tiền nhỏ do chính mình tự làm nên, anh bỗng cảm thấy hạnh phúc. Anh mỉm cười. Một niềm vui nho nhỏ, nhưng có giá trị to lớn, nó giúp anh hiểu rằng, anh nên trân trọng cuộc sống của mình hơn, thay vì ghét bỏ nó.

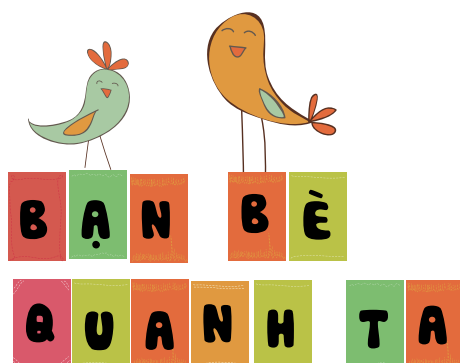
Tôi bảo với cô bạn, khi bạn cảm thấy cuộc sống của mình hơi tẻ nhạt và vô nghĩa, hãy nghĩ đến người khác. Khi bạn cố tìm kiếm hạnh phúc trong cuộc sống của mình mà mãi vẫn không thoát ra khỏi vòng luẩn quẩn, mãi không thể tự làm cho bản thân hạnh phúc, hãy hỏi người khác, hỏi xem điều gì khiến họ hạnh phúc và thử hạnh phúc theo cách của họ. Đảm bảo có sự khác biệt.

Cô bạn của tôi, sau khi áp dụng điều đó, đã hiểu ra rằng: “Hạnh phúc đơn giản chỉ là được mẹ khen nấu ăn ngon. Một người bạn đã nói cho mình nghe, và mình thử vào bếp một bữa thay vì cầm cúi online sáng tối. Cả gia đình cùng quây quần và trò chuyện, được mẹ khen, quan tâm hỏi han, mình mới nhận ra, đó chính là hạnh phúc”

Khi bạn không tự làm cho mình hạnh phúc được, thì hãy tập hạnh phúc theo cách của người khác.

DU QUỲNH THY

Thiên và Thuận là đôi bạn rất thân, nhưng tính tình hoàn toàn trái ngược nhau. Trong khi Thiên hoạt bát, sôi nổi, có khiếu hài hước, nói chuyện dí dỏm và thu hút thì Thuận rõ ràng là một cậu trai hiền lành, ai nói gì cũng chỉ cười đáp lễ, hỏi gì trả lời đó, như một cái máy được cài đặt sẵn lập trình.

Một hôm, Thuận rủ Thiên đi dự hội trại mà ba mẹ đã đăng ký. Thiên từ chối vì bận việc. Năm nỉ mãi không được, Thuận tự ái, giận dữ, mặt xụ xuống như trái mít rụng khiến Thiên không khỏi bật cười. Cậu dò hỏi:

- Sao cậu không rủ bạn khác đi cùng?

Ngập ngừng hồi lâu, Thuận bối rối thú nhận:

- Tớ chỉ chơi thân với cậu nhất!

Thiên cười:

- Cậu vẫn có thể rủ những đứa bạn bình thường, không thân lắm đi cùng mà!

Thuận lắc đầu nguầy nguậy:

- Tớ... không quen. Tớ thích đi cùng cậu hơn!

Thiên thở dài, giải thích cho cậu bạn hiểu:

- Bạn nào cũng là bạn, ai cũng có thể cùng chơi, cùng trò chuyện, tham gia các hoạt động cùng cậu. Tớ đâu thể lúc nào cũng đi với cậu được!

Rồi Thiên reo lên:

- A, ở hội trại cũng có vô số người để cậu kết bạn đó! Cần gì phải rủ tớ đi cùng?

Thuận nhăn mặt:

- Ôi, chắc gì đó là những người cùng tuổi với tụi mình. Hội trại tập thể ở phường, toàn những người lớn, còn lại là các em nhỏ, làm sao có thể gọi là bạn tớ được?

Thiên nghe bạn nói vậy, vô cùng ngạc nhiên. Sao cậu ấy lại có sự phân biệt như vậy nhỉ? Thiên bảo:

- Kết bạn với những người lớn tuổi hơn mình cũng thú vị lắm. Họ có những trải nghiệm khá hay mà mình chưa được biết. Còn những bạn nhỏ thì sẽ giúp tâm hồn mình trong trẻo hơn, vui tươi, lạc quan hẳn lên đó!

Thế là, Thuận chẳng cần năn nỉ Thiên đi cùng, lần này, cậu nhất định sẽ kết bạn ngay ở hội trại đó, như mách nước của Thiên.

Kết bạn với những thành viên chung đội của mình là việc nên làm, cũng là việc thuận tiện nhất. Nghĩ thế, ngay từ khi hội trại khai mạc, Thuận làm quen với một cô bạn nhỏ tuổi hơn. Cô bé rất xinh, Thuận nghĩ cô bé sẽ là một người bạn tuyệt vời của

mình, nếu như không có việc cô bé cứ ngồi chăm chú nhìn bày kiến tha mồi quanh gốc cây trong khi mọi người đang ca hát tung bừng. Thuận nghĩ, sao lại có người ngây ngô đến mức bỏ phí thời gian cho những việc vô bổ thế nhỉ?

Người thứ hai mà cậu trò chuyện là một anh chàng cao to, gương mặt rất ưa nhìn nhưng lại có cách nói chuyện thật vụng về, không thu hút tẹo nào. Anh ta rất thích thu thập những vỏ chai, lon nước rỗng đã vứt đi. Lẽ ra, anh chàng đã có thể là bạn Thuận, nếu trừ đi cái sở thích kì cục đó.

Cứ thế, những người lẽ-ra-có-thể-là-bạn ở hội trại đều lần lượt ra khỏi tầm ngắm của Thuận. Ý định có thêm bạn mới cuối cùng vẫn chỉ là ý định, chưa thể thực hiện được.

Thuận bảo với Thiên:

- Tớ không tài nào kết bạn với những người kì quặc như thế được!

Thiên nhẹ nhàng giải thích:

- Chẳng ai trong chúng ta là hoàn hảo cả. Mỗi người đều có điểm mạnh điểm yếu. Nếu đã là bạn, chúng ta phải thông cảm với những yếu điểm ấy. Cậu không thể từ chối một tình bạn chỉ vì điểm yếu nhỏ xíu của họ như thế được!

- Ôi dào, những người đó có sở thích khác tớ quá, không hòa hợp được!

Thiên cười:

- Hihi, cậu làm sao có thể bắt người khác thích những gì cậu thích được? Như tớ với cậu vậy thôi, tớ thích ca hát, đá bóng, còn cậu chỉ thích chơi game. Chúng ta vẫn là bạn được đó thôi!

- Ừ nhỉ!

- Sao, cậu đã thay đổi ý định chưa?

Thuận nhú mày, tiếc rẻ:

- Ừ nhỉ! Sao tớ không nghĩ ra nhỉ?

Thiên nói đúng, nếu cứ phân biệt tuổi tác, tính cách, trình độ một cách rạch ròi như Thuận, danh sách bạn bè của cậu sẽ chẳng bao giờ được nhân lên, vòng tròn tình bạn sẽ thu hẹp và méo mó thảm hại. Nếu không có bạn bè, cậu sẽ trở nên cô độc, buồn bã, voi đi niềm tin và sự lạc quan.

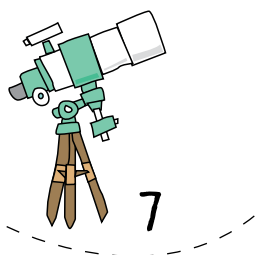
Thuận vô cùng ngạc nhiên khi được biết cô bé ngồi xem bầu kiến chăm chú hôm nọ vừa được giải cao nhất trong cuộc thi *Em yêu thiên nhiên*, nói về thế giới tự nhiên của loài vật. Còn anh chàng có sở thích thu thập vỏ chai, lon rỗng kia đã đăng ký học ngành thiết kế, vừa trình làng những mẫu thiết

kế độc đáo từ vật liệu tái chế là vỏ chai với ý nghĩa bảo vệ môi trường gây được hiệu ứng cao cho cộng đồng, xã hội. Suýt tí nữa, Thuận đã đánh mất cơ hội học hỏi những điều hay từ những người bạn đó.

Rất may, cậu còn giữ số điện thoại của họ.

TRẦN HUYỀN TRANG

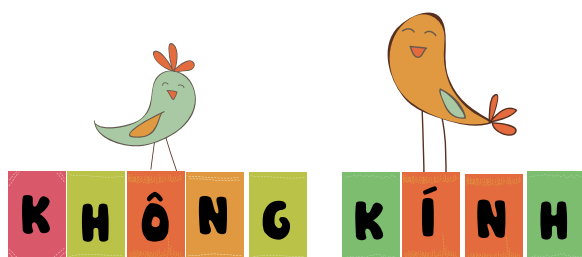
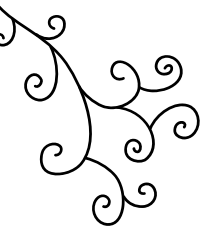
Tôi có thể nhìn rộng hơn

KHÔNG KÍNH - Thẩm Quỳnh Trân

ĐÔI MẮT ĐÀU CHỈ ĐỂ TRANG TRÍ - Lê Liên

NHỮNG CÁI NHÌN TỪ PHÍA TÔI - Trần Hoàng Trâm

TẬP NHÌN - Mai Phước Lộc

Hòa bị cận thị, nhưng hắn không thích đeo kính vì vướng víu khi chơi thể thao. Hắn tháo mắt kính, và chỉ nhìn được những vật ở gần.

Hòa chỉ biết nhìn gần mà không biết nhìn xa. Hắn quan tâm đến điểm số trước mắt mà đánh rơi cả tương lai bằng cách gian lận thi cử.

Phương bị viễn thị, nhưng đối với nhỏ, đeo kính là cực hình, là nhỏ sẽ trở thành một “con vịt xấu xí”. Thế là nhỏ bỏ kính. Đôi mắt nhỏ nhìn xa thì rõ mồn một, nhưng những thứ ngay bên cạnh thì như ảo ảnh.

Phương chỉ biết lo xa vẫn vợ mà chẳng biết nắm bắt hiện tại. Chưa đi thì đã sợ vấp ngã, muốn yêu

nhưng cứ nôm nớp phải đau khổ khi chia tay. Có khi nhìn xa quá, nhỏ thấy rõ cái kết cục cuối cùng của đời, rồi tự hỏi: “Sinh ra làm chi để rồi chết đi là hết?”.

Sự tương phản thái quá với Hòa làm nhỏ vô tình đánh mất những hạnh phúc nhỏ nhoi hằng ngày.

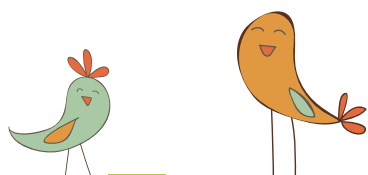
Nhóc Mít không đeo kính, mà nó cũng chẳng biết kính là gì đâu. Nó không viễn cũng chẳng cận. Nhưng đôi mắt của nó không biết chớp, lúc nào cũng mở thao láo vô hồn. Nó nhìn đời bằng hơi thở và thanh âm, bằng tiếng nói trái tim và niềm tin vào cuộc sống. Nó nghĩ đến tương lai bằng cách đọc sách chữ Braille, nó mỉm cười với vườn hoa trước nhà mỗi sớm, trò chuyện với các vì tinh tú

trên cao khi đêm về. Cuộc sống của nó cũng không
kín như cái cách Hòa và Phương tháo bỏ, nhưng
đối với nó, cuộc sống đẹp vô cùng!

THẨM QUỲNH TRẦN

ĐÔI MẮT

ĐÂU CHỈ ĐỂ

TRANG

TRÍ

Tôi quen Hiệp khi hai đứa học cùng lớp, ngồi cùng bàn. Hiệp cởi mở và vui tính vô cùng. Tôi thấy thích người bạn vừa giỏi giang, vừa hòa đồng với tập thể này. Chỉ có điều, một con mắt của Hiệp đục ngầu, trông đen chỉ còn một nửa, đưa qua đưa lại. Nhìn Hiệp, tôi cứ thắc mắc, chắc con mắt như thế không thể nào là do bẩm sinh rồi. Cái ý định muốn hỏi Hiệp về con mắt ấy luôn lẩn quẩn trong đầu. Nhưng, tôi sợ chạm vào nỗi đau của bạn mình.

Nhiều đứa khác cũng giống như tôi, chúng không dám hỏi trực tiếp Hiệp về con mắt trắng đục mà chỉ túm tụm bàn tán về nguyên nhân gây ra thương tích cho con mắt ấy, có đứa còn ác miệng trêu “thằng chột”.

Một hôm, lớp tôi đổi giáo viên toán. Đó là một thầy giáo trẻ mới ra trường. Khi phát hiện trong lớp có một anh chàng học toán cực siêu, thầy vui lắm. Và thầy cũng tò mò về đôi mắt trắng đục của Hiệp.

Hôm ấy, Hiệp vừa giải xong bài toán trên bảng, toan về chỗ thì nghe thầy hỏi: “Mắt em bị sao thế?” Hiệp nhìn thầy, cái lòng đen một nửa đưa qua đưa lại... Tôi có cảm giác như nó dừng ở chỗ tôi. Hiệp

nở một nụ cười hạnh phúc như đã chờ câu hỏi này từ rất lâu.

- Con mắt em... có bị sao đâu thầy. Em vẫn thấy rõ mọi thứ bình thường mà.

Hiệp về chỗ ngồi, tôi khều nhẹ:

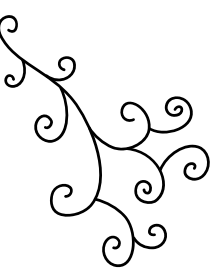
- Ý thầy hỏi là con mắt Hiệp làm sao mà bị lấn trùng trắng và trùng đen như vậy.

- Vì hồi nhỏ tớ đùa với bạn bị cây que chọc vào. Nhưng có vấn đề gì đâu. Có mắt để nhìn cho tỏ tường mọi chuyện mà đánh giá chứ không phải nhìn vào con mắt để đánh giá mọi chuyện.

Tôi khẽ cười, Hiệp vui tính và triết lí thật, biết thế tôi đã hỏi Hiệp về con mắt ấy sớm hơn.Ừ, con mắt đâu chỉ để trang trí trên khuôn mặt.

LÊ LIÊN

Này ba mẹ tôi thông báo với tôi rằng họ chia tay nhau, cả hai đều tránh ánh mắt của tôi.

Đôi khi tôi tự hỏi vì sao phải như thế, day dứt ư? Và tôi đã hoang mang. Rồi tôi sống với mẹ, vẫn ở nơi đây. Ba ra đi không mang theo thứ gì cả.

Ba lấy đi. Người phụ nữ đẹp và hiền hậu. Mẹ lặng thinh trong ngôi nhà cũ, nhìn đâu cũng thấy kỉ niệm. Mãi sau này tôi mới biết rằng mối quan hệ của ba và dì đã có từ lâu lắm rồi. Tôi không ghét dì.

Dì cũng tỏ ra quan tâm tôi. Nhưng những khi trò chuyện với tôi, dì không nhìn vào ánh mắt tôi.

Mẹ cũng có người tới lui. Người đàn ông trung niên sang trọng và lịch lãm thường hay tặng mẹ những món đồ khiến mẹ trầm trồ. Người ấy chẳng bao giờ để ý đến cái nhìn của tôi.

Đôi khi, tôi hay nhìn lơ đãng. Và đôi khi, tôi hay nhìn chăm chăm vào thứ gì đó. Tôi hay giấu mình trong ánh mắt. Dõi theo và thình lặn.

Tôi quen anh trong một quán rock, nơi mà để người khác nghe thấy tiếng mình, người ta phải

gào lên. Lúc ấy anh bắt gặp ánh mắt của tôi và anh đọc được nhiều điều: nỗi cô độc, sự mạnh mẽ và quyết liệt...

Rồi tôi tự ý bỏ nhà đi chơi xa với anh. Trong chuyến đi ấy chúng tôi vượt rào. Tôi trở về nhà. Mẹ òa khóc. Những ngày sau đó tôi tránh những cái nhìn của tất cả: ba, mẹ, dì. Anh cũng không còn nhìn thẳng vào tôi.

Vậy mà chiều nay trong công viên này, khi tôi dỗi theo gánh hàng rong đầy những thứ cón con vụn vặt của người phụ nữ có khuôn mặt đen sạm và khắc khổ, thì chị ta nhận ra ngay cái nhìn của tôi và bước lại gần. Chị bảo rằng làm cái nghề này phải để ý xem ai muốn mua, chứ đi te te thì chả bán buôn được gì.

Bỗng dưng tôi nhận ra rằng tôi cần để ý đến ánh mắt của những người bên cạnh mình, cả lúc họ trượt qua tôi và tôi trượt qua họ. Tôi nên đứng lên và đối diện mọi thứ...

TRẦN HOÀNG TRÂM

Tôi bị cận thị. Một số người bị cận chọn cách đeo kính sát trùng. Một số người khác dùng kính gọng, nhưng chỉ đeo khi cần thiết. Tôi thuộc nhóm còn lại. Nghĩa là tôi cũng dùng kính gọng đấy, nhưng lúc nào cũng đeo (tất nhiên trừ lúc ngủ và lúc tắm). Đeo suốt như thế cũng có cái hay. Nó giúp người ta hiểu lầm rằng tôi là... một người trí thức.

Rồi hôm nọ, một biến cố xảy ra. Đó là một ngày đẹp trời. Lớp tôi đang học bóng chuyền. Và tất nhiên là tôi vẫn đeo kính như thường. Thành bạn nhảy lên đập trái bóng sang phần sân của đội tôi. Để cứu bóng, tôi lao tới đỡ. Tiếc thay... Một kẻ chơi

thể thao í ẹ lại lằng xằng tỏ vẻ mình pro. Trái bóng đập thẳng vào mặt tôi, mạnh đến mức tôi có cảm giác ngày chuyển sang đêm, đom đóm bay rợp trời.

Trái bóng làm cho gọng kính quẹt mạnh vào sống mũi tôi rồi văng xuống đất. Tôi chỉ bị chảy chút máu trên sống mũi. Cái gọng kính mới thương! Nó méo đi thấy rõ. Dù có nắn thế nào thì khi đeo trở lại, cái gọng vẫn lệch về bên trái. Khó chịu vô cùng.

Vậy bạn nghĩ tôi sẽ làm sao? Mua một cái gọng mới? Hay đeo kính sát trùng? Đơn giản lắm! Tôi không đeo thường xuyên nữa. Trừ khi nhìn lên

bảng, hoặc khi học bài nhiều nên
mỏi mắt, những lúc còn lại, tôi bỏ
kính ra.

Rồi tôi phát hiện ra rằng, không đeo kính cũng
thú vị lắm!

Thứ nhất: Người ta sẽ không còn hiểu lầm tôi
nữa. (Chuyện này đáng để vui sao ta?)

Thứ hai: Có thể dùng đôi mắt thâm quầng (do
đeo kính) để lừa phỉnh mọi người rằng tôi đã thức
tới hai giờ sáng để học bài. (Chuyện này có ai tin
hông ta?)

Thứ ba: Do bị cận khá nặng, tôi không nhìn xa
được. Cho nên dù cố cỡ nào, tôi cũng không thể
nhận ra “Người đó là ai?” hay “Chuyện gì đang xảy
ra ở đằng kia thế?”. Thói hay để ý chuyện người
khác bay đầu mắt.

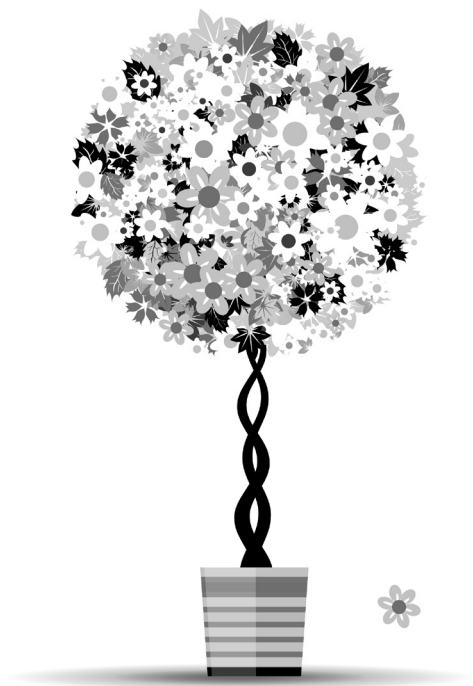
Bạn nói tôi đang nạy ra những lí lẽ buồn cười
à? Thì cứ cười đi! Thoải mái! Thực ra tôi đang tập
nhìn thấy điểm sáng trong những khó khăn thôi
mà! Như thế cuộc đời mới dễ sống.

MAI PHƯỚC LỘC

*If you don't program yourself,
life will program you!*

Nếu bạn không lập trình chính mình, cuộc
sống sẽ lập trình bạn.

Les Brown

8

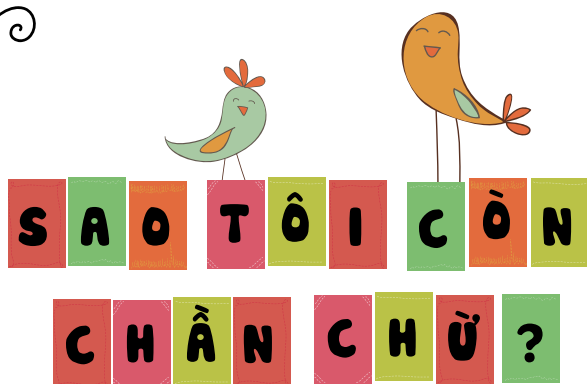
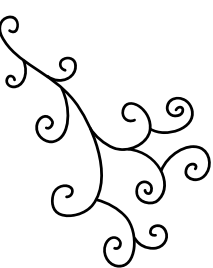
Tôi có thể thực tế hơn

SAO TÔI CÒN CHẦN CHỪ? - Du Quỳnh Thy

MỌI ƯỚC MƠ BẮT ĐẦU TỪ ĐÔI MẮT? - Nguyễn Hoàng Vũ

HOAN LÉ - Hà Thanh Phúc

ĐƯỜNG VÒNG - Thẩm Quỳnh Trân

Tôi đang muốn thử sức với một công việc part-time mới, tôi mong một truyện ngắn của mình sẽ được đăng trên một tạp chí lớn, tôi còn muốn thực hiện một bộ ảnh để đưa lên facebook rồi có hàng chục lượt *like*...

Nhưng, lên kế hoạch là thế, tôi vẫn chần chừ và do dự, vì tôi cảm thấy mình chưa đủ khả năng để làm được, và vì tôi cảm thấy chính mình chưa đủ sự hăng hái để vươn lên... Có vẻ khá mâu thuẫn,

bởi vì chính tôi muốn mình phải đổi mới, nhưng bản thân thì cứ mãi ù lì, và ngồi tự trách mình...

Trong những ngày đầu năm mới, tôi lấy giấy bút, háo hức thảo ra những mục tiêu cho mình, khá hoành tráng và quyết tâm: học thật tốt, dành thời gian nhiều hơn để tham gia các hoạt động ngoại khóa, bớt online, chịu khó tìm một việc làm part-time để thử sức mình, cố gắng tiết kiệm tiền để đi du lịch. Thế mà...

Định học thêm một ngoại ngữ khác, nhưng ngoài thời gian học ở trường, về nhà tôi nghỉ ngơi, xem tivi, nghe nhạc...cũng hết vào một ngày. Định tìm việc part-time nhưng lại vướng lịch học một số môn. Định chạy bộ vào mỗi buổi sáng nhưng lúc nào tôi cũng dậy trễ vì trời lạnh và vì thích “nướng thêm một chút”... Thôi rồi, các kế hoạch của tôi vẫn nằm trên giấy!

Tôi kể chuyện này với bạn, được nghe lời chia sẻ: “Mình biết, bạn có ý chí, có mục tiêu và thích một cuộc sống biến chuyển theo hướng tích cực, nhưng bạn chưa đủ bản lĩnh để vượt qua mọi khó khăn và thực hiện nó đến cùng. Để rồi bạn tự trách mình, hoặc đổ lỗi cho hoàn cảnh, để rồi các kế hoạch cứ... nằm đó và dần bị lãng quên.”

Biết rồi, tôi cần phải nắm bắt cơ hội mọi lúc và sống hết mình, sống sao để không nuối tiếc những tháng ngày đã qua.

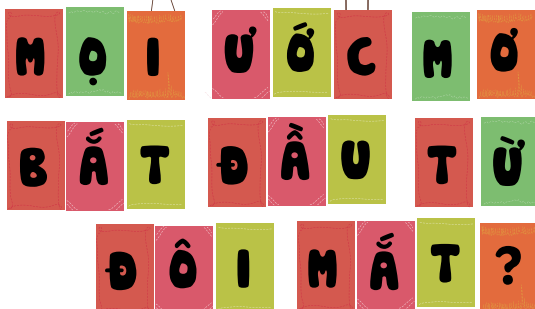
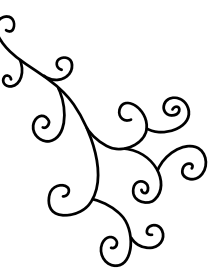
Tôi đặt ra mục tiêu phải đi du lịch, và thế là tôi đồng ý đi chơi vài ngày với gia đình thay vì kiếm có “bạn học” như những năm trước, tôi vui vẻ nhận lời hợp mặt bạn bè, thay vì ngày trước luôn từ chối vì không thích chốn đông người... Tôi tìm kiếm mọi cơ hội để thử sức mình, dù chỉ là những điều nhỏ nhặt: viết một truyện rất ngắn theo chủ đề và

gửi báo, thử đăng kí một hoạt động tình nguyện ở trường, và sẵn sàng nắm bắt mọi cơ hội để được học hỏi, được rèn luyện, dẫu cho việc đó có thể khiến tôi mất thời gian, phí sức khỏe, và nhất là lợi ích bản thân không hề có, nhưng những kinh nghiệm mà tôi học được lại góp phần giúp tôi chạm đến ước mơ ngày một gần hơn...

Giờ thì, tôi nói riêng với bạn thôi nhé, đứng dậy, và thực hiện ngay những mục tiêu mình muốn, có thể nó không thành hiện thực, có thể bạn sẽ phải chờ đợi rất lâu, và kết quả không như bạn chờ mong. Nhưng điều quan trọng hơn hết, bạn đã sống có ích, sống trọn vẹn và biết phấn đấu. Và bạn sẽ dễ thành công hơn, chắc chắn, vì tôi đã trải qua những chuyện này rồi mà!

DU QUỲNH THY

Người ta nói, mọi ước mơ đều bắt đầu từ đôi mắt.

Bằng đôi mắt, bạn sẽ nhìn ngắm, cảm nhận thế giới xung quanh, để rồi bạn thấy thích một vật gì đó, một người nào đó, một nghề nào đó, và bạn mơ ước...

Chẳng phải vậy sao? Bạn gật đầu.

Hồi nhỏ bạn từng chứng kiến cảnh cháy nhà, ngưỡng mộ những anh lính cứu hỏa nhiệt tình và

dũng cảm. Trong mắt bạn lúc đó, họ là những người hùng. Thế là bạn mơ ước trở thành lính cứu hỏa.

Nhưng, ước mơ ấy chỉ theo bạn đến hết thời tiểu học rồi cũng bỏ bạn đi...

Tại bạn không biết nuôi dưỡng ước mơ chứ gì!

Bạn cười, hỏi, bằng cách nào.

Thì... không ngừng quan sát, học hỏi, nhưng hay nhất là hãy tự trải nghiệm...

Bạn lại cười, hỏi, thế mình phải tự đốt nhà rồi gọi mấy anh cứu hỏa đến hoặc tự mình dập tắt đám cháy ấy à.

Ý tưởng đó thật khôi hài, mình nói.

Cho nên, bạn nói, cái người-ta-nói ấy... chưa chắc đúng đâu!

Gì cơ?

Phản ví dụ là chính ước mơ của bạn.

Ừa, thế nhà-thiên-văn-học không thích ngắm bầu trời đêm à? Bạn lắc đầu, không hề, nó... đen thui, đầy mây, và ở Sài Gòn thì làm gì thấy sao!

Mình hơi thất vọng về câu trả lời của bạn. Thế tại sao bạn lại thích thiên văn?

Bạn trả lời, bởi vì bạn muốn đóng góp cái gì đó vào kho kiến thức thiên văn của nhân loại, tiếp nối

tám gương của các nhà khoa học thiên tài trước đây.

Thế bạn nghĩ nghiên cứu thiên văn là nghiên cứu những gì?

Là nghiên cứu về lộ trình các sao, tìm kiếm nguồn gốc vũ trụ và cố gắng chứng minh loài người không đơn độc.

Nghĩa là tìm một hành tinh khác có sự sống?
Ừ.

Mà không cần quan sát thực nghiệm?

Ừ. Giống như Leverrier đã khám phá sao Hải Vương chỉ bằng giấy bút!

Trời ơi, mình biết nói gì với bạn
bây giờ!

Hoang tưởng!

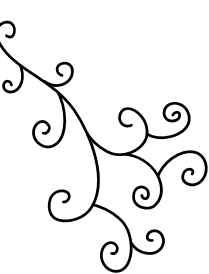
Không, nặng lời quá! Có lẽ, mình phải chứng
minh cái người-ta-nhưng-thật-ra-là-mình-nói là
đúng.

Và như thế, mọi mơ ước không bắt đầu từ đôi
mắt, xa rời quan sát thực nghiệm, sẽ chỉ là những
mơ ước viển vông.

Xin lỗi, vì đã chê ước mơ của bạn là viển vông,
nhưng mình nghĩ, sẽ sớm thôi, mình phải tìm mọi
cách để lôi bạn trở về với mặt đất này.

NGUYỄN HOÀNG VŨ

Năm cấp hai, tôi học chung với Hoan. Tròng đen của Hoan không nằm giữa như mọi người mà bị kéo vào nhau nên cả lớp đều quen gọi là Hoan lé.

Có lần, Hoan bị giám thị bắt vì tội gian lận, nhìn bài của bạn. Hoan mếu máo: “Em không có!”. Một đứa la lên: “Do mắt nó bị lé đó cô”. Lúc này cô mới áy náy xin lỗi Hoan. Còn Hoan ngồi xuống thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng trong suốt mấy năm học chung bị trêu chọc, Hoan chưa bao giờ tỏ ra buồn bã hay giận dữ, mà luôn mỉm cười. Mọi người cũng không chọc Hoan nữa dù vẫn quen kêu “Hoan lé” như một cái tên riêng.

Hoan ít nói, nhưng mỗi lần lớp có diễn kịch,

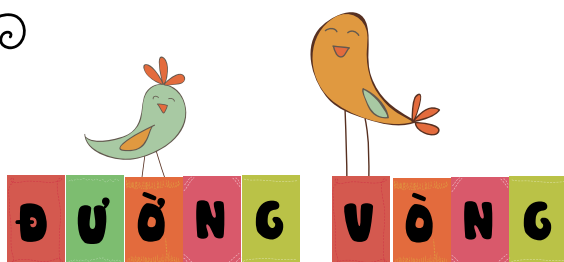
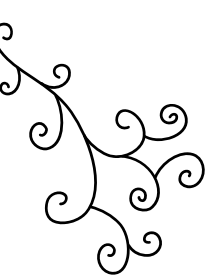

Hoan luôn xung phong đóng một vai hài, và nhân vật của Hoan luôn luôn bị lế, gây được những tràng cười nắc nẻ....

Cuối cấp, Hoan tâm sự với tôi: “Học hết cấp hai rồi Hoan nghỉ, đi học nghề. Nhà Hoan nghèo, còn hai em nhỏ... Hoan có hai ước mơ. Một là chăm lo cho gia đình, hai là làm diễn viên. Nhưng Hoan biết, với đôi mắt như Hoan thì không thể làm diễn viên được, thôi thì chăm lo cho ước mơ còn lại...” Tôi ngại ngần: “Xin lỗi Hoan nhé, bọn này suốt ngày trêu con mắt của Hoan.” “Có sao đâu, nhờ nó mà một đứa rất bình thường như Hoan được mọi người nhớ tới. Khi khiếm khuyết của mình không thể thay đổi được thì hãy biến nó thành một điều đặc biệt!” Tôi ngạc nhiên vì sự lạc quan của Hoan. Và nghĩ đến mình đã không biết bao lần tự ti vì những khuyết điểm rất nhỏ nhoi như một cái mụn hay cái mũi bẹp dí của mình.

Hôm trước về quê, tôi gặp lại Hoan. Giờ Hoan là một thợ sửa xe lạnh nghề, có thể lo bữa cơm cho gia đình. “Biết mình ở đâu để theo đuổi một ước mơ phù hợp là một điều cần thiết” - Hoan cười nói với tôi khi nhắc về ước mơ diễn viên ngày nào.

HÀ THANH PHÚC

Ngã tư đường vào giờ cao điểm, xe cộ kẹt cứng. Hấn bảo nó quẹo vào hẻm, đi đường vòng. Nó lắc đầu, bảo xa quá, đứng đợi một tí là hết kẹt xe chứ có gì đâu. Nó đâm đầu vào đám đông. Hấn đi đường vòng, và có mặt ở buổi party của nhỏ bạn sớm hơn nó nửa tiếng.

Hai đứa rớt đại học. Hấn bảo, sức mình chỉ tới đó, có cố mấy cũng vậy, thôi thì đi đường vòng cho chắc. Hấn nộp đơn học cao đẳng, cố gắng từng ngày để có thể liên thông lên đại học và có tấm bằng cũng như năng lực tương đương người ta. Nó bịu môi. Và nó đâm đầu vào mớ bài vở ôn tập thi lại.

Hấn vào năm cuối cao đẳng. Nó không hiểu vì

sao cố gắng đến mấy vẫn thi rớt đại học ba năm liên tiếp. Cuối cùng, nó đành đi đường vòng theo hẻm, nộp đơn vào cao đẳng. Bỗng dưng nó nhận ra đã bỏ lỡ nửa tiếng đồng hồ để giậm chân tại chỗ trong đám đông kẹt xe, cũng như uổng phí hai năm trời lao đầu vào những khả năng vượt quá tầm tay. Nhìn lại, nó mới thấy, bằng đường vòng của hẻm, hẻm đã đến đích nhanh hơn nó.

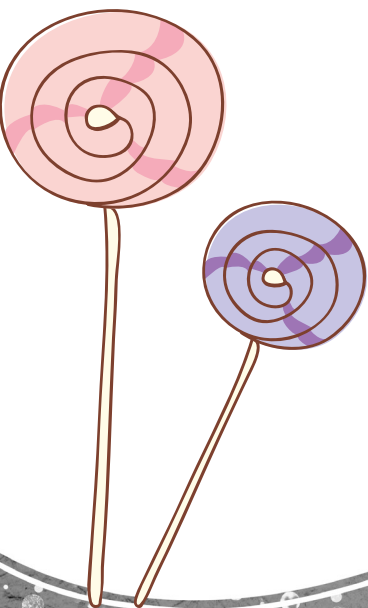
THẨM QUỲNH TRẦN

Energy and persistence conquer all things!

Nghị lực và sự kiên trì có thể chinh phục mọi thứ.

Benjamin Franklin

Try!

9

Tôi có thể *mạnh* *mẽ* *hơn*

LY NƯỚC, NỖI BUỒN VÀ SỰ BUÔNG TAY - Du Quỳnh Thy

NHỮNG CÁI NHÌN TỪ PHÍA TÔI - Trần Hoàng Trâm

MẸ HÃY DỰA VÀO VAI CON ĐÂY - Thu Đức

THƯ GỬI BA MẸ - Thái Hiền

TÔI THẤT TÌNH - Hoàng Thị Thanh Tâm

KHI "CÔNG CHÚA" TRỞ VỀ - Bình Linh

Thầy cả ly nước cũng có thể dễ dàng khiến chúng ta đau đớn và mệt mỏi, bạn tin không?

Trong lớp học kĩ năng nọ, để minh họa một tình huống cho học sinh dễ tiếp thu, giáo viên đã nhờ một bạn đứng trước lớp, cầm trên tay một ly nước và giữ nguyên vị trí của tay trong một khoảng thời gian hơi lâu. Tất nhiên bạn ấy không được tựa vào bất cứ thứ gì khác. 15 phút, 30 phút, 45 phút trôi

qua, tay cậu ấy bắt đầu có cảm giác
mỏi. Cả lớp ban đầu không tập trung
lắm, dần dà ngạc nhiên, và im lặng trước
những diễn biến xảy ra. Tay cậu ấy bắt đầu run
run và ly nước bây giờ cứ như nặng hàng chục kí.
Cậu ấy bảo: “Em cảm thấy tay đang rất đau thầy ạ”.

Đến lúc này, thầy mới lấy ly nước ra khỏi tay anh
chàng và nói: “Các em thấy đấy, một ly nước chưa
đến 500ml cũng có thể khiến chúng ta đau. Trong
cuộc sống này, đôi khi chúng ta còn gặp phải những
thử thách to lớn và phức tạp hơn ly nước ấy, có sao
chúng ta lại mang theo những thử thách đó trong
suốt một thời gian dài, để rồi đau đớn về tinh thần
lấn thế chất?”

Càng lớn, tôi càng nhận ra rằng, cuộc sống này
phức tạp và lắm âu lo. Một chuyện tưởng chừng
rất đơn giản cũng có thể khiến tôi thất vọng và hụt
hẫng, nỗi buồn kéo dài dai dẳng cũng giống như tay
cầm ly nước trong khoảng thời gian khá lâu. Ban
đầu thì cảm thấy không sao, nhưng dần dà, gánh
nặng càng lớn và thế chất tôi mệt mỏi... Tại sao
tôi không thử buông tay, để ly nước vỡ tan, để nỗi
buồn trôi qua chóng vánh, mà lại giữ mãi như một
củ bầu, để rồi muộn phiền?

Đôi khi tôi giữ rất nhiều “ly nước”, và giữ lâu

hơn 45 phút. Nhiều người dễ dàng bị nỗi buồn hạ gục trong suốt vài tuần, vài tháng, thậm chí rất lâu. Họ cảm thấy bản thân mong manh yếu đuối và không dám buông tay cho ly nước rơi vỡ, họ sợ nghe tiếng đổ vỡ và không chấp nhận phá vỡ quy luật. Họ muốn buông ly nước xuống và đặt tạm ở đâu đó, nhưng đôi tay đã tê cứng và không thể di chuyển ly nước từ từ. Dù cảm thấy đau tay nhưng vẫn không muốn bỏ. Tôi nằm trong số đó.

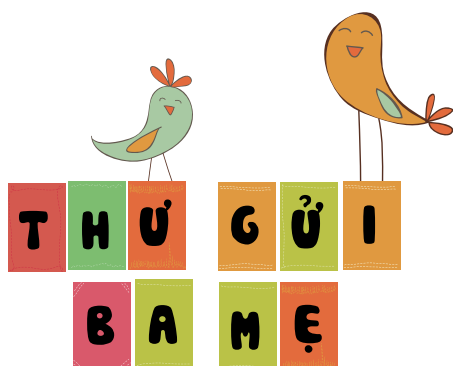
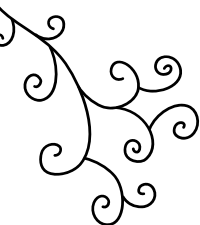
Cũng như nhiều bạn bè mình, tôi khó mà vượt qua nỗi buồn một cách tích cực, dù biết đau khổ

nhưng vẫn giữ mãi trong lòng và khó tìm được giải pháp khác. Một “ly nước” nhẹ cũng có thể khiến tôi đau buồn, có sao tôi vẫn cầm mãi những nỗi buồn từ ngày này sang tháng khác mà không chịu buông tay?

Quá khứ buồn, kí ức thương đau, kỉ niệm đẹp với người yêu cũ, nỗi thất bại đã từng trải qua... Hãy xem nó như nước trong cốc, tôi ơi! Hãy đổ đi nhẹ nhàng và quên đi sự tồn tại của nó. Đừng nghĩ rằng nó sẽ không khiến mình buồn khi mình đã thích nghi. Nếu nhớ về nó mãi, thì tôi lại tiếp tục buồn, tiếp tục đau, hết như cầm một ly nước trong 45 phút vậy.

DU QUỲNH THY

Bà mẹ kính yêu!

Ngày đau buồn... tháng tuyệt vọng...

Đó là ngày mà con stress dâng lên đến đỉnh điểm trong đầu con. Điểm thi đại học thấp ngoài mong đợi- con rúc mình vào thế giới cô độc của bóng đêm.

Con nhớ là lúc đó mẹ đã nói gì đó. Con cãi lại. Rồi ba mẹ lần lượt gắt lên rất nhiều câu mà- trong cái không gian quay cuồng của thất bại- con chỉ nghe thấy những từ như “vô dụng”, “ích kỷ”, “hèn nhát”... chém xoáy vào tim và nhận ra rằng mình đang ở trong một phép so sánh nào đó.

Con thấy mệt mỏi lắm! Chỉ vì một chuyện không đầu mà ba mẹ mắng con. Đầu óc con mụ hẩn đi.

Nước mắt phủ mờ mọi sự sáng suốt.
Con không còn ý thức được gì nữa...

Con lôi dao gọt ra và gọt bút chì như điên- gọt cho tới khi cây bút chì chỉ còn trơ lại cái ruột xám xịt. Rồi thì con rạch lên tay mình một nhát- không quá sâu để chết, nhưng vừa đủ để máu và khoái cảm giải thoát dâng trào.

Phải rồi! Một đứa thất bại, hèn nhát và ích kỷ như mình thì nên biến quách khỏi thế giới này! Ở đây có ai yêu mình đâu?! Con đã nghĩ thế và không hề cảm thấy đau một chút nào- vì nỗi đau trong lòng còn lớn hơn vạn lần!

Thằng Tí nhìn thấy máu. Nó khóc ré lên. Ba mẹ hốt hoảng giằng con dao ra khỏi tay con- càng vô tình làm nó khoét sâu hơn vào mấy đầu ngón tay. Máu ứa cả áo.

Con gào lên khóc. Con bỗng sợ chết!

...Nhưng ba mẹ còn gào to hơn! Vì ba mẹ sợ đứa con của mình chết.

Vừa ôm con vào lòng, vừa run rẩy băng bó vết thương, ba mẹ nức nghẹn: “Sao con dại quá vậy? Ba mẹ thương con mà! Con là niềm tự hào của ba mẹ mà...”

Lọ dầu lênh láng. Con lịm đi trong niềm hạnh

phúc. Con chưa bao giờ nghe thấy những lời yêu thương ấy... Chưa bao giờ...

Khi tỉnh dậy, con ngỡ mình vừa trải qua một cơn mơ. Ba mẹ không hề nhắc đến chuyện hôm qua. Căn phòng đã được dọn sạch sẽ. Chỉ khác là ba mẹ dường như dịu dàng với con, quan tâm tới con hơn. Con nhìn xuống bàn tay trắng băng gạc, sực mùi dầu thuốc, chợt hiểu: “Đó là sự thực!”. Sự thực là con đã tự hủy hoại bản thân mình, đã làm ba mẹ phải đau buồn.

Con hối hận ghê gớm. Cái tay đau buộc con ngồi một chỗ. Và nhờ thế, con nhận ra- đôi dép nhựa của ba vừa sút đã được nối lại bằng vài cộng dây thép, nhận ra- tóc mẹ hình như đã bạc nhiều hơn...

Vậy mà con lại ngồi đây-như một phế nhân với cái tay thỉnh thoảng rỉ máu.

Bất giác, tự tim con vang lên một thanh âm trong vắt: “Phải đứng dậy thôi, ngốc ạ!”

Và con đã khăn gói lên Sài Gòn trọ học ở một trường dân lập- dẹp bỏ định kiến phiến diện về tấm bằng dân lập sau này. Con học cách tự giải quyết mọi chuyện và tự kiếm ít tiền tiêu vặt cho mình.

Ở nơi đô thị xa lạ không có gia đình bên cạnh, con càng thấm thía tình thương ba mẹ dành cho con. Con hiểu ra rằng sau mỗi cú ngã đau, sẽ luôn có những bàn tay yêu thương sẵn sàng giúp ta đứng dậy- điều quan trọng là ta có quyết định đứng dậy hay không.

Con đã nắm lấy bàn tay ấy vào phút chót.

Ba mẹ biết không, bàn tay gia đình thật ấm áp biết bao!

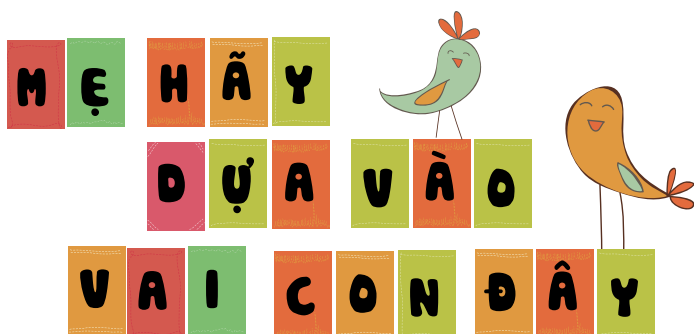
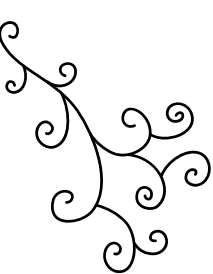
Con cảm ơn ba mẹ-những người thương yêu đã sinh con ra tới hai lần!

Cảm ơn vì ba mẹ là ba mẹ của con...

Sài Gòn, ngày tươi đẹp... tháng xanh trong...

Nhóc khờ của ba mẹ.

THÁI HIỀN

Từ khi sinh ra, em gái nó đã bị bệnh tim bẩm sinh. Lúc em nó lên bốn tuổi, bố nó qua đời vì tai nạn lao động. Nỗi đau chồng lên nỗi đau trong ngôi nhà chỉ còn toàn là phụ nữ. Và mẹ nó, người đàn bà có sức vóc nhỏ bé đã phải cùng một lúc gánh lên vai mình hai cuộc đời cô cút.

Nó không nhớ hết những lần mẹ nó công em nó trèo đèo, lội suối đi khắp vùng nọ, bản kia đến nhà từng ông thầy lang lạy lục chữa bệnh cho em nó nhưng rồi lại lầm lũi công đưa con gái è oặt trở về. Cũng có người mách mẹ nó đưa em nó lên thành phố chữa bệnh, ở đó có bệnh viện lớn, có

thầy thuốc giỏi, có nhiều thuốc tốt biết đâu bệnh em nó sẽ khỏi. Mẹ nó ngồi lặng đi mặc cho những giọt nước mắt lã chã rơi trên khuôn mặt. Nhà nó ở tít trong bản sâu, muốn lên thành phố phải đi qua mấy quả đồi, nó biết, để chữa bệnh cho em, đôi chân của mẹ nó sẽ không mệt mỏi, nhưng cái chính là nhà nó không có tiền.

Nó đã quen với việc trèo đèo, lội suối đến trường. Nó đã quen với những cái nắng xuyên vai, những ngày mưa trắng nước trên đỉnh đèo. Nó đã quen với việc mặc mãi một cái áo khoác cũ kỹ đi qua mấy mùa đông, nhưng có một điều mà nó không quen được là nước mắt mẹ rơi rất nhiều mỗi khi bệnh tình của em trở nặng. Cũng có khi nó lại ngồi bên mẹ nhưng cũng có khi nó đứng nấp sau tấm liếp lặng lẽ khóc một mình. Nó đã cố gắng học thật giỏi để phần nào bù đắp những nỗi khổ tâm của mẹ. Nhưng những phần thưởng, những tấm giấy khen của nó vẫn không thể đem lại cho mẹ một nụ cười trọn vẹn khi trong ngôi nhà vẫn còn hiện hữu một nỗi đau.

Lên cấp ba, nó xuống học ở trường nội trú của huyện. Xa nhà, xa mẹ, nó phải tự lo rất nhiều thứ, tự học cách để tồn tại ở một nơi đông người mà lại

không phải là người thân ruột thịt của mình. Nhưng có một thứ vẫn không thể xa được trong đầu nó là trái tim của em nó vẫn đập những hơi thở yếu ớt, và những giọt nước mắt vẫn chẳng thể nào khô trên gương mặt hao gầy của mẹ.

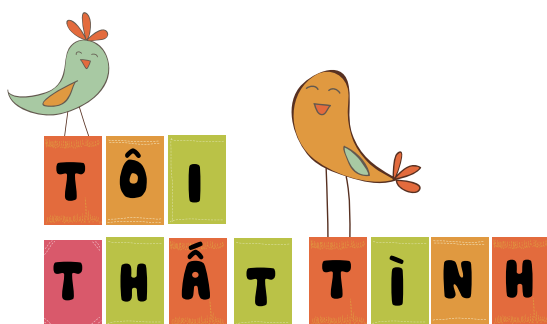
Nó ào về nhà, vui quá miệng ríu lại không nói thành lời: “Mẹ ơi, em con sẽ được phẫu thuật tim”. Mẹ nhìn nó ngơ ngác. Mẹ đâu biết bức thư thống thiết của nó vừa được đăng ở một tờ báo đã cứu vãn nỗi tuyệt vọng của mẹ. Có một nhà hảo tâm đã đăng ký tài trợ hoàn toàn cho ca mổ tim của em nó.

Đêm, mẹ nó lại khóc, khóc vì vui mừng và vì một nỗi lo sợ thường thấy ở những người mẹ trước khi con mình lên bàn mổ: Liệu ca mổ có thành công không? Liệu tính mạng của em nó có an toàn không? Nó biết mẹ đang mất bình tĩnh, nó nghĩ bờ vai của nó sẽ có ích đối với mẹ lúc này. Nó không đứng nấp vào tấm liếp mà khóc như những lần trước. Nó bước đến ngồi bên mẹ, giọng rần rỗi:

- Mẹ hãy dựa vào vai con đây. Và mẹ hãy tin, trái tim em con sẽ khỏe mạnh trở lại.

Mẹ ngả đầu vào vai nó. Những giọt nước mắt của mẹ chảy ướt bờ vai của đứa con gái đang... trưởng thành.

THU ĐỨC

Tôi chỉ muốn hét lên ba tiếng đáng ghét ấy cho cả thế giới biết. Tại sao cũng chỉ với ba tiếng mà I-love-you thì người ta ca tụng hết mức trong khi tôi-thật-tình thì chỉ cần nhìn mặt thôi là người ta hết muốn nói năng?!

Tôi thật tình.

Cay đắng, chua chát, đau đớn... lê bước về nhà trọ như một người mất hồn, cảm giác hận đời ghê gớm khi “người ta” nói tiếng chia tay. Giá như để tôi nói trước thì nỗi buồn khiếp khùng kia cũng giảm đi được vài gờ-ram. Đằng này...

Tôi thất tình.

Ba năm chứ không phải ba tháng quen nhau. Tại sao người ta có thể dễ dàng nói chia tay là chia tay, bảo quên một người mình đã yêu thương và tin tưởng là quên được. Quên một người còn khó hơn gấp nhiều lần khi yêu một người ấy chứ!

Tôi thất tình.

Nhỏ bạn cùng phòng bảo sao tôi cứ nhai đi nhai lại cái điệp khúc nhàm chán ấy. Nhỏ chưa yêu thì làm sao có thể hiểu hoàn cảnh của người khác được!

Tôi thất tình.

Cơm ăn không ngon mà nước uống cũng nhạt nhẽo. Nhưng không ăn thì chết mất, đành phải nhai

và nuốt ngậm ngùi vào bụng. Bụng có no thì người mới có sức để đau khổ vì... tôi thất tình.

Không thiết tha làm điều gì khác ngoài việc nằm bẹp dí ở trong phòng và khóc. Tự dưng khám phá ra một điều mới mẻ là mình có nhiều nước mắt đến vậy. Khóc mãi cũng thấy cạn mà càng khóc thì nguy cơ sụt sịt mũi càng cao. Mà tôi thì cực ghét bệnh này.

Dem ảnh và quà tặng của “người ta” ra ngắm và nhớ. Mọi chuyện đến với mình sao phũ phàng đến thế? Nửa muốn đem đốt, nửa muốn giữ lại tất cả mọi kỉ vật. Tình yêu ngọt ngào làm sao! Vậy mà bây giờ... tôi thất tình.

Sau ba tháng cố ý để tôi vật vờ chán đời, cô bạn cùng phòng lôi tôi ra đường. Không rõ là đi đến đâu nhưng lâu ngày không ra ngoài hoạt động, tự dưng tôi háo hức lạ. Cô bạn dắt tôi qua công viên, nơi trước đây đến tôi chỉ biết có mình và “người ta”, bây giờ tôi phát hiện còn có các em bé, cụ già... đang tập thể dục một cách say mê như thể sức khỏe chính là tình yêu và động lực trong cuộc sống. Cô bạn giới thiệu tôi với một nhóm bạn trong câu lạc bộ tiếng Anh. Tôi bắt gặp nụ cười của họ rất giống nhau- rạng rỡ, trong ngời.

Sau một ngày rong ruổi cùng cô bạn, tôi lên xe về quê. Ba mẹ đón tôi bằng một bữa cơm canh với cà dầm. Thằng Út tíu tít kể chuyện cho tôi nghe dù tôi quên mua quà cho nó. Lúc này tôi mới biết bữa điểm tâm của tôi trên thành phố có thể mua được phần ăn của cả nhà trong một ngày. Gia đình tặng không cho tôi rất nhiều bữa ăn để tồn tại mà yêu rồi đau khổ với cái sự thất tình à? Tôi nuốt cơm, nghiền nghiền xấu hổ.

Trở lại thành phố. Cô bạn cùng phòng sờ trán tôi: “Hết bệnh thất tình chưa?”. Tôi mỉm cười - nụ cười thật sự sau ba tháng dài. Mở cuốn sổ mới toanh để bắt đầu trang nhật kí mới, tôi nắn nót viết: *Cảm ơn một lần thất tình.*

HOÀNG THỊ THANH TÂM

Cửa. Hai cánh cổng màu trắng mở ra.
Một chiếc áo xanh ùa vào:

“Chào cả nhà. Con về rồi!” - Giọng nói khàn khàn
ngấm cái nắng bụi ngoại thành. Nhỏ đứng đó, giữa
tiếng xuyt xoa của cha mẹ và ánh mắt kinh ngạc
của chị giúp việc. Nhìn kia, chính là nhỏ ấy: “công
chúa” của gia đình này! Nhỏ đã trở về, sau những
ngày tham gia chiến dịch Mùa Hè Xanh.

Mẹ chấy ruột khi chạm tay lên khuôn mặt sạm
nắng của nhỏ nhưng ba thì khẽ khà cười:

“Được. Coi con mạnh mẽ hơn rồi!”

Nhỏ cũng cười, trong veo. Vươn vai hít một hơi thật sâu cái không khí ấm áp của gia đình, nhớ bé Na nơi ấy không có gia đình trọn vẹn mà thương... Chạy vào phòng tắm, đưa mặt vào vòi sen mát rượi, nhớ những ngày ngâm mình trong nước sông phèn nặng mà hiểu thêm cuộc đời... Đây sữa tắm, đây dầu dưỡng tóc, đây nước hoa, đây những áo quần hàng hiệu, còn thức ăn thơm phức, còn căn phòng máy lạnh với đầy đủ tiện nghi... Những thứ ấy nhỏ đã không chạm tới suốt nhiều ngày. Mà lạ thật, sao nhỏ không thấy mình đã thiếu thốn? Sao không thấy mình đã nghèo đi?

Nhỏ trở về, ôm đầy ấp những thương thương cảm cảm về một vùng sâu khó nghèo, những mái tóc trẻ thơ khét nắng, giàu thêm nghị lực khi cùng bè bạn hoàn thành những việc tưởng không bao giờ làm nổi: đắp một con đê, làm sạch cỏ vườn, lợp lại mái nhà, chẻ củi, vét muơng,... Sức mạnh nào cho một “công chúa” vui vẻ đi vào gian khó?

Đó là mong muốn vượt lên chính mình, là niềm khao khát phục vụ, là nhiệt tình sẻ chia, là những ý tưởng tốt đẹp, là tình yêu thuần khiết không so đo toan tính.

Một mùa hè, đi để thấy, gặp để hiểu, làm để học. Và trở về, nhỏ nhận ra mình giàu thêm kĩ năng sống, cả nghị lực và sức bền cũng được nhân lên!

BÌNH LINH

MỤC LỤC

1. Tôi có thể an đảm hơn

HỌC ĐỐT... THỂ DỤC	- DU QUỲNH THY	8
THẰNG EM THỎ ĐẾ	- THU ĐỨC	13
SỨC MẠNH CỦA SỰ CỐ VŨ	- XUÂN OANH	17

2. Tôi có thể lạ quan hơn

KHÔNG BAO GIỜ LÀ BÓNG TỐI	- LÊ LIÊN	22
CƯỜI KIỂU KHÁC	- DU QUỲNH THY	25
NƯỚC MẮT CÁ SẤU	- NGUYỄN HOÀNG VŨ	30

3. Tôi có thể biết quan tâm hơn

CỎ MAY MẮN	- NGỌC NGÀ	34
BẢO	- NGỌC NGÀ	37
HÀO PHÓNG	- NGUYỄN HOÀNG VŨ	40
CẬU, TỚ VÀ EM BÉ ĐI LẠC	- THU ĐỨC	42
BẢO MẪU	- PHÚC AN	46

4. Tôi có thể bao dung hơn

MÙA XUÂN ẤM ÁP	- THU ĐỨC	50
CHÚNG MÌNH LÀ BẠN	- THU ĐỨC	55

5. Tôi có thể trung thực hơn

TRẢ NỢ CUỐI NĂM	- THU ĐỨC	62
ĐỂ LÒNG ĐƯỢC NHẸ NHÀNG	- NGỌC PHƯƠNG	65
ĐIỂM 10 XẤU XÍ	- NGỌC PHƯƠNG	68

6. Tôi có thể nghĩ thoáng hơn

ĐIỀU ĐƠN GIẢN LÀM NÊN KÌ TÍCH	- DU QUỲNH THY	78
HẠNH PHÚC THEO CÁCH... NGƯỜI KHÁC	- DU QUỲNH THY	83
BẠN BÈ QUANH TA	- TRẦN HUYỀN TRANG	87

7. Tôi có thể nhìn rộng hơn

KHÔNG KÍNH	- THẨM QUỲNH TRÂN	94
ĐÔI MẮT ĐÀU CHỈ ĐỂ TRANG TRÍ	- LÊ LIÊN	97
NHỮNG CÁI NHÌN TỪ PHÍA TÔI	- TRẦN HOÀNG TRÂM	100
TẬP NHÌN	- MAI PHƯỚC LỘC	103

8. Tôi có thể yêu tế hơn

SAO TÔI CÒN CHẦN CHỪ?	- DU QUỲNH THY	108
MỌI ƯỚC MƠ BẮT ĐẦU TỪ ĐÔI MẮT?	- NGUYỄN HOÀNG VŨ	112
HOAN LÊ	- HÀ THANH PHÚC	116
ĐƯỜNG VÒNG	- THẨM QUỲNH TRÂN	118

9. Tôi có thể mạnh mẽ hơn

LY NƯỚC, NỖI BUỒN VÀ SỰ BUÔNG TAY...	- DU QUỲNH THY	122
THƯ GỬI BA MẸ	- THÁI HIỀN	126
MẸ HÃY DỰA VÀO VAI CON ĐÂY	- THU ĐỨC	130
TÔI THẮT TÌNH	- HOÀNG THỊ THANH TÂM	133
KHI "CÔNG CHÚA" TRỞ VỀ	- BÌNH LINH	137

TÔI CÓ THỂ

Nhiều tác giả

Chịu trách nhiệm xuất bản: NGUYỄN MINH NHỰT

Chịu trách nhiệm nội dung: NGUYỄN THẾ TRUẬT

Biên tập: SONG KHÊ

Bìa: BÙI NAM

Sửa bản in: THU THÁI

Trình bày: VŨ PHUONG

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Địa chỉ: 161B Lý Chính Thắng, Phường 7,

Quận 3, Thành phố Hồ Chí Minh

Điện thoại: (08) 39316289 - 39316211 - 39317849 - 38465596

Fax: (08) 38437450

E-mail: nxbtre@hcm.vnn.vn

Website: www.nxbtre.com.vn

CHI NHÁNH NHÀ XUẤT BẢN TRẺ TẠI HÀ NỘI

Địa chỉ: Số 21, dãy A11, khu Đầm Trấu, Phường Bạch Đằng,

Quận Hai Bà Trưng, Thành phố Hà Nội

Điện thoại: (04) 37734544

Fax: (04) 35123395

E-mail: chinhanh@nxbtre.com.vn

Một biến cố ập đến

Một cuộc hội ngộ lạ lùng

Một lời nói vô tình tạt qua

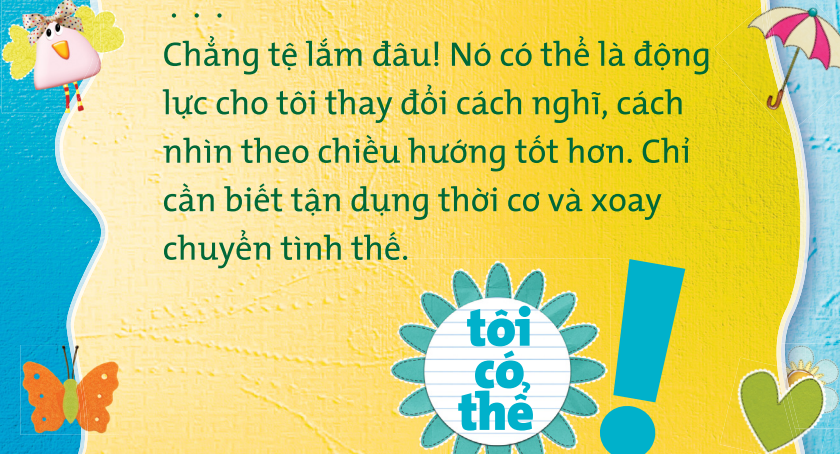
Một thách thức đầy ác ý

Một sự thật gây sốc

Một kết quả không mong đợi

...

Chẳng tệ lắm đâu! Nó có thể là động lực cho tôi thay đổi cách nghĩ, cách nhìn theo chiều hướng tốt hơn. Chỉ cần biết tận dụng thời cơ và xoay chuyển tình thế.

**tôi
có
thể**

